

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. JÚNIUS

Liahóna

**A kinyilatkoztatás, mely
megáldotta az egész
világot, 12**

**Nemes lelkű apaság: bepillantás
az isteni létbe, 22**

**Szívből szolgálni a
szenvedőket, 26**

**„Nálam vannak a lemezek!”
kiáltotta Joseph, 32**

„A NEMES APAI
MIVOLT BEPILLANTÁST
AD NEKÜNK
**MENNYEI
ATYÁNK ISTENI
TULAJDONSÁGAIBA.**”

JAMES E. FAUST ELNÖK

Lásd Egy igazlelkű apa hatása. 22. oldal.

Liahóna, 2018. június

KIEMELT CIKKEK

22 Egy igazlelkű apa hatása

Írta: Megan Warren

Az életemben jelen lévő apafigurák tanítottak meg az igazlelkű apaság fontosságára.

26 Egymás terheit viselni

Írta: Jeffrey R. Holland elder

Azzal, hogy krisztusi együttérzést tanúsítunk Isten minden gyermeke iránt, a Mester munkájában vehetünk részt.

32 Szentek: Az egyház története – 4. fejezet: Légy éber!

Miután évekig várt erre, Joseph Smith végre megkapja a lemezeket – mellé pedig a figyelmeztetést, hogy legyen éber.

ROVATOK

4 A hit képmásai: Devla Netane

6 Szolgálattételi tantételek: Az alapos odafigyelés öt ismérve

10 Szolgálat az egyházban: Ahol szükség van ránk

Írta: Wilfried és Laura Eyi

40 Utolsó napi szentek történetei

80 Míg újra találkozunk: A mi sabbatnapi szentélyünk

Írta: M. Russell Ballard elnök

AZ 1978-AS KINYILATKOZTATÁS EMLÉKÉRE

12 A papság áldásainak kiterjesztése

Miként áldotta meg az 1978-as, papságról szóló kinyilatkoztatás az egyéneket, a családokat és az egyházat.

BORÍTÓ

Fénykép: Christina Smith

16 Kinyilatkoztatás a mi időnkre

Négy apostol felidézi, mit éreztek 1978. június 1-jén, amikor megadatott a papságról szóló kinyilatkoztatás.

18 Minden lehetséges módon megáldva

Írta: Edward Dube elder

Első alkalommal a misszióm során hallottam a papságviseléssel kapcsolatos, fekete férfiakat érintő korlátozásról.

20 A nagyra becsült papság

Írta: Charlotte Acquah

Mindössze három hónappal az első misszionáriusok Ghánába érkezését követően keresztelkedtem meg.

48

44 A kitartás kényes egyensúlya

Írta: Michael John U. Teh elder

Munka, tanulás, gyermeknevelés: hogyan lehet egyensúlyban tartani a feladatainkat?

48 Őszintének lenni magammal – és Istennel

Írta: Faith Sutherlin Blackhurst

Isten segített elengedni a kevélységemet, és elfogadni a püspökömtől kapott bírálatot.

**Lássuk,
megtalálod-e az
ebben a számban
elrejtett
Liahónát!**
**Tipp: Miként
szolgálhatod a
testvéreidet?**

50 Ételelőkészítő: Unalmas lesz a Segítőegyletben?

Írta: Charlotte Larcabal

Rájöttem, hogy a Segítőegylet nem egészen olyan, mint amire számítottam.

52 Ételelőkészítő: Első napom az elderek kvórumában

Írta: Dallin Luedtke

Sokat nyújthattam az elderek kvórumának, de ehhez hajlandónak kellett lennem arra, hogy kivegyem a részemet.

54 A misszió mezejéről: Még egy kis segítség

Írta: Allie Arnell

56 A mi helyünk

58 Minden oldala azt mondja: hiszünk

Írta: Richard M. Romney

Az osztálytársam azt mondta, hogy a mormonok nem keresztények – ezért aztán úgy döntöttem, hogy kiderítem saját magam számára, mit tanít nekünk a Mormon könyve.

60 Kérdések és válaszok

Hogyan érezhetem magam magabiztosabbnak? Mi a tisztánlátás ajándéka?

62 Fedezd fel az ajándékaidat!

Írta: Justina Lichner

64 Poszter: Lelki világosság

65 Az utolsó szó: A világosság mindig jelen van

Írta: Dieter F. Uchtdorf elder

76

66 Fényljen a világosságotok!: Kimutatva a szeretetét

Amikor a családomat szolgálom, érzem Mennyei Atya szeretetét.

68 Ágyba dugni Boldit

Írta: Heidi Poelman

Anti vissza akart ülni a számítógépes játéka elé – de fontosabb volt az öccsének nyújtható szolgálat.

70 Tortillák és amigák

Írta: Lindsay Stevens Tanner és Maryssa Dennis

Adriana boldog volt, hogy egy kis ennivalón osztozhat a szomszédjával, Margarita nénivel. Attól azonban még boldogabb volt, hogy a barátságban is osztoznak!

72 Zene: A csoda

Írta: Shawna Belt Edwards

74 Apostolok bizonyágtétele Krisztusról

Írta: Dale G. Renlund elder

75 Mennyei Atya ismer téged

Írta: Cristina B. Franco nőtestvér

76 Történetek a szentírásokból: Mózes Istent követi

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő: Béketeremtő lehetek

52

2018. JÚNIUS XXVI. ÉVFOLYAM 6. SZÁM
LIAHONA 14752 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R.
Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, ifj. LeGrand
R. Curtis, Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezető szerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko
Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune
Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G.

Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecséri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országanként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All right reserved. Printed in
the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a
Liahonában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi
használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is),
kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor
visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a
képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői
jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150,
USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2018 Vol. 26 No. 6. Liahona (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by
phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

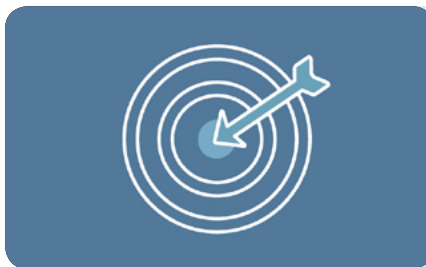
INTERNETES FORRÁSOK

Olvasd cikkeket és küldj be sajátot a
liahona.lds.org oldalon.

Lélekemelő, megosztható
üzeneteket találsz a
facebook.com/liahona
oldalon (angolul, portugálul
és spanyolul).

Visszajelzést a
liahona@ldschurch.org címre küldj.

Előfizetni a **store.lds.org**
oldalon tudsz. Segítséget kaphatsz
még az elosztóközpontokban,
az egyházközségi vezetők
megkérdezésével, vagy az
1-800-537-5971-es telefonszám
felhívásával (USA és Kanada).

IKONOK A GETTY IMAGES JÓVÓITÁBÓL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

Általános konferencia, 56
apaság, 20
barátság, 70
becsületesség, 48
család, 4, 20, 44, 66, 68
egyháztörténet, 32
elderek kvóruma, 52
engedelmesség, 32, 76
fontossági sorrend, 44
gondozás, 26
hit, 4, 18, 44
ima, 4, 16, 43, 44
ítélőképeség, 60

Jézus Krisztus, 26, 58,
72, 74
Joseph Smith, 32
kevélyesség, 48
lelki ajándékok, 60, 62
lelki világosság, 64, 66
magabiztosság, 60
megtérés, 75
Mennyei Atya, 40, 43, 75
misszionáriusi munka, 41,
42, 54, 75
Mormon könyve, 32,
56, 58

önbizalom, 60
papság, 12, 16, 18, 20
próféták, 56, 76
sabbat, 80
Segítőegylet, 50
szentírások, 58
Szentlélek, 16, 48
szolgálat, 6, 10, 26, 56,
66, 70
tehetségek, 62
úrvacsora, 80
visszaállítás, 32

A HIT KÉPMÁSAI

Második terhességének negyedik hónapjában Delva megtudta, hogy a magzata egy ritka kromoszóma-rendellenességben szenved, melyet 13-as triszómiának neveznek. Kicsi volt az esély a gyermek életben maradására, és mivel Delva élete is veszélybe kerülhetett, az orvosok többször is a terhesség megszakítását javasolták neki. E bizonytalansággal szembesülve Delva úgy döntött, hogy Mennyei Atyában fog bízni, bármi történjen is.

CHRISTINA SMITH, FÉNYKÉPÉSZ

Delva Netane

Amerikai Egyesült Államok, Kalifornia

Nyolc és fél hónaposan elmentem 4D-s ultrahangra.

A korábbi ultrahangokon az orvosok nem láttak tisztán minden részletet. Emiatt arra a megállapításra jutottak, hogy a lányunknak csonkok lesznek a keze helyén, és az arca is el lesz torzulva. A 4D-s ultrahang részletesebb képeket eredményez, és amikor a technikus elkezdte a vizsgálatot, megláttam a lányom tökéletes kezét, amint a képernyőn integet. Láttam két tökéletes szemet és egy tökéletes száját is. Elárasztott az érzés, hogy nem fog meghalni.

A lányunk, MeLa születésénél készenlétben álltak a szakorvosok, de nem volt rájuk szükség. MeLának nem volt 13-as triszómiája. Sem az orvosaim, sem a szakorvosok nem tudták megmagyarázni az okát, de a férjemmel tudtuk, hogy csoda történt.

Szolgálattételi tantételek

AZ ALAPOS ODAFIGYELEÉS ÖT ISMÉRVE

A valódi odafigyelés segítségedre lesz abban, hogy tudd, miként segíts másoknak a lelki és fizikai szükségleteik kielégítésében oly módon, ahogy azt a Szabadító is tenné.

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőket mondta: „Talán a beszédnél még fontosabb a meghallgatás. [...] Ha szeretettel figyelünk, nem kell azon gondolkodnunk, hogy mit mondjunk. Megadatik nekünk – a Lélek által”¹.

Az odafigyelés egy elsajátítható készség. Az odafigyelés megmutatja a mások iránti szeretetünket, segít erős kapcsolatokat kialakítani, és meghívja a Lelket, hogy megáldjon bennünket a tisztánlátás ajándékával, ezzel segítve mások szükségleteinek felismerését.² Íme öt módszer arra, hogy egyre jobbá váljunk az odafigyelésben.

Találj közös pontokat!

Lehet, hogy nem értesz egyet mindennel, ami elhangzik, de találd meg azt, amivel egyet tudsz érteni, miközben a saját érzéseid minél pontosabb tolmácsolásáról sem mondasz le. Ha készséges vagy, az segíthet feloldani a szorongást és a tartózkodást (lásd Máté 5:25).

Ismételj!

Mondd el a saját szavaiddal, amit hallottál, és amit megértettél a másik érzéseiből. Ebből könnyebben rájön, hogy valóban megértetted-e őt, és lehetősége lesz tisztázni, hogy mire gondolt.

Adj nekik időt!

Sokaknak idő kell a gondolataik összeszedéséhez, mielőtt beszélnének. Adj nekik gondolkodási időt a mondandójuk előtt és után is (lásd Jakab 1:19). Attól, hogy éppen nem mondanak többet, még nem biztos, hogy minden szükségeset elmondtak. Ne félj a csendtől (lásd Jób 2:11–3:1 és Alma 18:14–16).

Figyelj oda!

Általában gyorsabban gondolkodunk, mint ahogy mások beszélnek. Ne ess abba a kísértésbe, hogy elkapkodva vonj le következtetéseket, vagy hogy már azon gondolkodj, mit fogsz majd mondani, amikor ők befejezik (lásd Példabeszédek 18:13). Inkább figyelj oda a megértés szándékával. A válaszod csak jobb lesz attól, ha mélyebb megértésen alapul.

Tisztázz!

Ne félj olyan kérdéseket feltenni, amelyek tisztáznak valamit, amit nem értettél meg (lásd Márk 9:32). A tisztázás csökkenti a félreértést, és arról tanúskodik, hogy érdekelnek téged az elhangzottak.

Russell M. Nelson elnök azt tanította, hogy „tanuljatok meg figyelni, és figyeljétek, hogy tanuljatok egymástól”³. Amikor azzal a szándékkal figyelsz, hogy megtudj valamit a másiktól, sokkal inkább képes leszel megérteni a szükségleteit, és meghallani az arra irányuló késztetéseket, hogy miként segíthetsz a körülötted lévőeknek úgy, ahogy azt a Szabadító tenné.

Az odafigyelés szeretet

Holland elder elmondott egy történetet, amely jól szemlélteti az odafigyelésben rejlő erőt:

„Troy Russell barátom lassan kitolatott a kisteherautójával a garázsból... Érezte, amint a hátsó kereke áthajtott valami buckán. [A]mikor kiszállt, a kilencéves kisfiát,

Austent találta hason fekvé az aszfalton. [...] Austen meghalt.

Troy képtelen volt aludni és megbékélni. Vigasztalhatatlan volt. [...] Ám e gyötrelmes időszakban megérkezett...

John Manning...

Őszintén szólva nem tudom, hogy John és fiatalabb társa milyen gyakran látogattak el Russellék otthonába... Csak azt tudom, hogy tavaly tavasszal Manning testvér úgy hajolt le Troy Russellért és úgy emelte ki és fel őt ebből a kocsibejárós tragédiából, mintha csak a kis Austent emelte volna a karjába. John pontosan olyan... fivér volt az evangéliumban, amilyennek

A SZABADÍTÓ MÓDJÁN VALÓ SZOLGÁLATTEL

Amikor Jézus elindult Jerikóból, két vak férfi kiáltott oda Őhozzá, mondván: „[Ó, Uram], könyörülj rajtunk! [...]”

És megállván Jézus, megszólítja őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink.

Jézus pedig megszánván őket, illetve az ő szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt” (Máté 20:30, 32–34).

Mit tanulhatunk abból, ahogy a Szabadító meghallgatta őket?

lennie kellett: egyszerűen a kezébe vette a papsági gondoskodást és Troy Russell megtartását. Azzal kezdte, hogy azt mondta: »Troy, Austen szeretné, ha újra talpra állnál – a kosárlabda pályán is –, úgyhogy itt leszek érted minden reggel negyed hatkor. Legyél készen...«

»Nem akartam menni – árulta el nekem később Troy –, mert Austent régebben mindig magammal vittem... De John erősködött, így hát elmentem vele. Attól az első naptól kezdve sokat beszéltünk – vagyis én beszéltem, John pedig hallgatott engem. [...] Eleinte nehéz volt, de idővel rájöttem, hogy újra erőre kaptam [John Manning] segítségével, ...aki addig szeretett és hallgatott engem, amíg a nap végre újra kisütött az életemben.«⁴ ■

JEGYZETEK

1. Vö. Jeffrey R. Holland: „Lesztek nékem tanúim”. *Liahóna*, 2001. júl. 16.
2. Lásd David A. Bednar in Panel Discussion (Világmeretű vezetőképző gyűlés, 2010. nov.), broadcasts.lds.org.
3. Russell M. Nelson, “Listen to Learn,” *Ensign*, May 1991, 23.
4. Jeffrey R. Holland: Az egyház küldöttjei. *Liahóna*, 2016. nov. 61–67.

CSELEKVÉSRE VALÓ FELKÉRÉS

Gondold végig, hogyan fogod alkalmazni ezeket a tantételeket a szolgálatté-

teled során. Kérdezd meg azokat, akiknek a szolgálatot teszed, hogy mire van szükségük. Figyelj oda a válaszukra és a Szentlélek készítetéseire. Cselekedj a hallottak szerint.

A szolgálattételi tantételek célja, hogy segítsenek megtanulnunk, miként törődjünk egymással – ezek nem megosztani való üzenetek. Ahogy jobban megismerjük azokat, akiket kijelöltek számunkra, a Szentlélek készítetése révén majd tudni fogjuk, hogy a törődésünkön és együttérzésünkön túl milyen üzenetre lehet szükségük.

AHOL SZÜKSÉG VAN RÁNK

Írta: Wilfried és Laura Eyi

Egy Brooklynba (New York) hívó készítés olyan szolgálathoz és áldásokhoz vezetett minket, amilyenre soha nem gondoltunk volna.

2013-ban New York városának Manhattan negyedében éltünk. Nagyon szerettük az egyházközségünket. Minthogy az első gyermekünket vártuk, elkezdünk nagyobb lakás után nézni az egyházközség területén. Találtunk egyet, amelyik tökéletesnek tűnt, de mégsem éreztük helyes választásnak.

Azon a tavaszon Laura elkezdte azt érezni, hogy talán át kellene költöznünk Brooklynba. Wil már nem volt ennyire biztos benne. Semmit sem tudtunk Brooklynról, és Wil közel szeretett volna maradni a befektetési banki szektorban lévő munkahelyéhez, hogy a hosszú munkaidő mellett rövid legyen az ingázás. Úgy döntöttünk, hogy imádkozunk erről, az általános konferencia során pedig figyelni fogjuk, hogy milyen választ kapunk.

Ahogy a garzonlakásunkban a beszédekét néztük a laptopunkon, Stanley G. Ellis elder a Hetvenektől megosztotta egy cövekelnökségi tagként szerzett élményét. Elmondta, hogy a texasi cövekébe költöző családok gyakran érdeklődtek tőle a legjobb egyházközség iránt. Tizenhat év alatt csupán egyetlen család kérdezte azt, hogy melyik egyházközségnek van szüksége segítségre.¹

A története megérintett minket. Megválaszolta az imáinkat. Így hát nem az általunk szeretett, jól megszokott egyházközségben maradtunk, amelyben nagyszerű bölcsi és Elemi volt, hanem megfogadtuk Ellis elder tanácsát, és arról imádkoztunk, hogy hova kellene költöznünk.

Akkoriban szertartásslolgáknak voltunk elhíva a New York-i Manhattan templomba. Az egyik ottani társunk jól ismerte New Yorkot. Javasolt két egyházközséget, ahol szerinte kapóra jöhetett volna a segítségünk – *mindkettő Brooklynban volt.*

Az első egyházközség túl messze volt Wil munkahelyétől. A második közelebb volt, és amikor elmentünk az egyházközség úrvacsorai gyűlésére, úgy éreztük, hogy rátaláltunk a megfelelő helyre. A tagok közül sokan haiti bevándorlók voltak. Mivel Wil gaboni származású, és beszél franciául, ezért úgy gondoltuk, hogy ez az egyházközség nagyszerű otthonunknak fog bizonyulni.

Figyelemre méltó élmények

Néhány héttel később találtunk egy lakást és beköltöztünk. Wilt hamarosan elhívták, hogy különböző

jelentőségteljes módokon szolgáljon. Eltartott egy ideig, amíg megértette a nyelvjárást – aztán viszont áldásnak érezte, amikor elég hamar annyira elsajátította a haiti kreolt, hogy tolmácsolni tudott az egyháztagnak a gyűléseken és az interjúkon. Laura is megáldatott azzal, hogy különböző minőségekben szolgálhatott, és mindketten bekapcsolódtunk a misszionáriusi munkába.

Barátságot kötöttünk többek között egy fiatal érdeklődővel, akit Normil Romelusnak hívtak, és tanulni érkezett Haitiről. Feljárt hozzánk a misszionáriusokkal, mi pedig franciául és kreolul segítettünk a tanításában. Miután Normil megkeresztelkedett, támogattuk az egyház Pathway programjában, ahol a leendő feleségével is megismerkedett. Wil hálás volt, amiért részt vehetett a Manhattan templomban tartott házasságkötésükön.

Találkoztunk egy hithű nőtestvérrel is, aki rákkezelésre járt Haitiről New Yorkba. Ilyenkor az egyházközség mindent megtett, hogy segítsen neki, és gondoskodjon arról, hogy minden a rendelkezésére álljon, amire szüksége volt, beleértve a szállítást a kezelésekre és vissza. Áldottak voltunk, amiért szolgálhattuk és

látogathattuk őt akkoriban. Bár jobb végkifejletben reménykedtünk, végül elhunyt.

Ez a két élmény egyúttal azt jelképezi, amit az egyházközség az emberekért tett: segítette és felemelte őket. Hálaság vagyunk ezekért és a többi figyelemre méltó élményért.

Ami igazán számít

Megtanultuk, hogy amikor az Urat és az Ő gyermekeit szolgáljuk, Ő gondoskodik rólunk. A brooklyni tapasztalataink segítettek nekünk abban, hogy két lábbal a földön maradjunk. Különösen Wilnek segítettek abban, hogy kevesebbet törődjön a Wall Street harsogásával, és emlékezzen arra, ami igazán számít. A befektetési banki szektorban szinte mindenki dolgozik vasárnaponként. Néha Wilnek is be-be kellett pótolnia valamit otthonról, de az Úr megáldott minket azzal, hogy soha nem kellett bemennie az irodába vasárnap.

Amikor Brooklynba költöztünk, azt hittük, hogy velünk együtt összesen két kisgyermekes család lesz az egyházközségben. Azonban két héttel a beköltözésünk után megváltoztak az egyházközség határai, illetve több fiatal család is beköltözött.

Azt tervezzük, hogy valamikor majd Gabonba költözünk. Úgy érezzük, hogy a brooklyni tapasztalataink segítettek nekünk felkészülni arra, hogy jobban tudjuk szolgálni az egyházat és az embereket Afrikában. Hálaság vagyunk, amiért hallgattunk a költözésre ösztönző készítésre. Az Úr

olyan módokon áldott meg – és áld meg továbbra is – bennünket, amilyeneket soha el sem tudtunk volna képzelni. ■

A szerzők most az Amerikai Egyesült Államok Massachusetts államában élnek.

JEGYZETEK

1. Lásd Stanley G. Ellis: Az Úr útja. *Liahóna*, 2013. máj. 36–38.

A PAPSÁG ÁLDÁSAINAK KITERJESZTÉSE

Isten minden gyermekét szereti, és módot biztosított arra, hogy mindegyikünk visszatérhessen Őhöz.

Szerkesztői megjegyzés: Ritka az annyira jelentős esemény, hogy mindenki emlékszik rá, hol volt éppen, amikor először hallott róla. Az 1978-as kinyilatkoztatás a papságról ilyen hatással volt a szentek egész nemzedékére. A rendelkezésre álló terjedelemben lehetetlen kellően körüljárni e kinyilatkoztatás történetét vagy az Isten családjára kifejtett átütő hatását, de a kinyilatkoztatás 40. évfordulójának megünneplése alkalmából a Liahóna elolvasásra ajánlja az alábbi bevezetőt követő rövid, személyes írásokat.

A Mormon könyve azt tanítja, hogy „mindegyik egyforma Istennek”, ideértve „feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt” egyaránt (2 Nefi 26:33). Mivel Isten minden gyermekét szereti, Ő módot biztosított arra, hogy mindegyikünk visszatérhessen Őhöz (lásd Mózes 5:9; Hittételek 1:3). Az egyház története során e célból keresztkedett meg mindenféle faji és etnikai hovatartozású ember, akik az egyház hithű tagjaiként éltek.

Az 1800-as évek közepétől az egyház nem rendelt el a papságba fekete-afrikai származású férfiakat, és nem engedélyezte, hogy fekete férfiak vagy nők részt vegyenek a templomi felruházás vagy pecsételés szertartásaiban.¹ Nincs olyan

Az Első Elnökség az emelvényen áll az 1978. októberi általános konferencián, miközben az egyháztagok egyhangúlag elfogadják a 2. hivatalos nyilatkozatot. A papságra vonatkozó kinyilatkoztatás megáldotta a családokat, és kitérte a templomi áldások ajtaját. Jobb szélén: Egy család sétál a Ghánai Accra templom udvarán – a ghánai templom egyike annak a nyolcnak, amelyek jelenleg Afrikában működnek vagy épülnek.

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG 1978-AS TÉNYKEPE AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI KÖNYVTÁR JOVOLTÁBÓL.

ismert feljegyzés, amely megmagyarázná e gyakorlat eredetét; Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kihangsúlyozta, hogy a korlátozások megmagyarázásával kísérletező elméletek a „folklór” körébe tartoznak, és az ilyeneket soha nem szabad táplálni: „[B]ármennyire jó szándékúak voltak is a magyarázatok, úgy gondolom, hogy majd’ mindegyik hiányos és/ vagy téves volt. [E]gyszerűen nem tudjuk, miért élt ez a gyakorlat”².

Az egyház számos prófétája és elnöke, köztük Brigham Young is, ígéretet tett arra, hogy eljön a nap, amikor minden érdemes férfi elnyeri majd a papságot. Ezen ígérek, valamint a fekete utolsó napi szentek hithűsége ismeretében az egyház vezetői a XX. század derekán „hosszan és buzgón könyörögt[e]k..., isteni útmutatásért fohászkodva az Úrhoz.”³

Kinyilatkoztatás Istentől

Ezt az útmutatást végül Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) kapta meg, „hosszú elmélkedés és imádkozás után”, „a szent templom szent termeiben”. 1978. június 1-jén az Úr kinyilatkoztatta a prófétájának, valamint az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjainak, hogy „elérkezett az a régóta ígért nap, amikor az egyházban minden hűséges, arra érdemes férfi megkaphatja a szent papságot, valamint isteni felhatalmazása gyakorlásának hatalmát, és szereteteivel együtt minden abból eredő áldást élvezhet, beleértve ebbe a templom áldásait.”⁴

Fiatallal tanít egy kvórumgyűlés során Párizsban, ahol a legtöbb egyházközösségben a legkülönbözőbb országokból érkezett tagok vannak.

A kinyilatkoztatás bejelentésekor az Első Elnökség a következőket mondta: „Ünnepélyesen kijelentjük, hogy az Úr most tudatta akaratát, minden... gyermekének megáldására szerte a földön”.⁵

A rákövetkező általános konferencia során az Első Elnökség az egyház tagsága elé tárta a kinyilatkoztatást, ők pedig elfogadták azt, mint „az Úr szavát és akaratát”, és egyhangúlag támogatták, hogy a 2. hivatalos nyilatkozat a szentírási kánon része legyen.

A kinyilatkoztatás eredménye

A kinyilatkoztatás hatása átütő volt. Nemcsak hogy Isten a faji hovatartozástól függetlenül minden érdemes egyháztagra kiterjesztette a papság és templom áldásait, de ráadásul mindenkiért elvégezhetővé váltak a templomi szertartások is, aki valaha is élt.

A kinyilatkoztatással megnyíltak a misszionáriusi munka bővítésének lehetőségei is, az egyháztagság pedig virágzott a számos nemzet, nemzetség, nyelv és nép között.

Egyházi tanítások

Miközben az Úr munkája egyre terjedt a világon, az egyház tagjai a nagyobb mértékű egység korának

örvendhettek. Ahogy az egyház-tagok egyre többször kerültek kapcsolatba más nemzetiségek és társadalmak tagjaival, az egyházi vezetők egymás szeretetének és megerősítésének, valamint a mindenféle előítélet és rasszizmus felszámolásának fontosságát hangsúlyozták.

„Könyörületesen keblünkre kell vonnunk Isten gyermekeit, és fel kell számolnunk minden előítéletet, például a fajok, nemek vagy nemzetiségek közti megkülönböztetést – tanította M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke. – Jelentsük ki..., hogy valóban hiszünk abban, hogy Jézus Krisztus [visszaállított] evangéliumának áldásai Isten minden gyermeke számára elérhetőek.”⁶ Isten örökkévaló családjáról szólva Russell M. Nelson elnök ezt tanította: „Csak Isten igazi atyai mivoltának felfogása hozhatja el az ember igaz testvérisége iránti maradéktalan megbecsülést. Ennek megértése ihleti az elválasztó falak helyett az együttműködés hídjainak építésére irányuló vágyat.”⁷

Együtt haladni előre

Bár nem tudunk mindent, van néhány dolog, amelyet mindegyikünk tudhat. Tudhatjuk, hogy Isten szeret minket, és van egy terve arra, hogy mindannyian egységes, örökkévaló család legyünk. Tudhatjuk, hogy ez az Úr visszaállított egyháza, és hogy Ő a prófétáin keresztül vezeti azt. Az ezen igazságokról meglévő személyes tanúság segíthet nekünk, ahogy közösen haladunk előre azon

lehetőségek és kihívások közepette, amelyekkel az Őhozzá hasonlóvá válás felé vezető ösvényen szembe-sülünk (lásd Moróni 7:48). ■

JEGYZETEK

1. Lásd Faji hovatartozás és a papság. Evangéliumi témák (topics.lds.org).
2. Forrás: „The Mormons” (interjú Jeffrey R. Hollanddel, 2006. márc. 4.), pbs.org/mormons/interviews; lásd még Dallin H. Oaks, in “Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban,” *Daily Herald*, June 5, 1988, 21.
3. 2. hivatalos nyilatkozat.
4. 2. hivatalos nyilatkozat.
5. 2. hivatalos nyilatkozat.
6. M. Russell Ballard: Az utazás folytatódik! *Liahóna*, 2017. nov. 106.
7. Russell M. Nelson, “Teach Us Tolerance and Love,” *Ensign*, May 1994, 70.

KINYILATKOZTATÁS

A MI IDŐNKRE

Próféták és apostolok visszaemlékezései az 1978-as kinyilatkoztatásra

Szerkesztői megjegyzés: Thomas S. Monson elnök volt az utolsó olyan élő apostol, aki ott volt a szobában, amikor Isten kinyilatkoztatta az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma részére, hogy eljött az idő minden érdemes férfi egyháztagra kiterjeszteni a papság áldásait, tekintet nélkül a faji hovatartozásukra. Következzen néhány rövid beszámoló négy olyan fivértől, akik ott voltak azon a napon.

A szándék

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985)
az egyház 12. elnöke

„Nap nap után felmentem egyedül – igen fennköltén és komolyan – a templom felső szobáiba, és ott felajánlottam lelke-
met és felajánlottam az erőfeszítéseimet
a program továbbvitele érdekében. Azt

akartam tenni, ami [Isten] szándéka. [...]

Abban a dicsőséges élményben volt részünk, hogy az Úr világosan rámutatott, hogy elérkezett az idő, amikor minden érdemes férfi és nő, bárhol legyen is, örököstárs lehet, valamint részese az evangélium összes áldásának. Szeretném, ha tudnátok, hogy a Szabadító különleges tanújaként milyen közel éreztem magam Hozzá és a mi Mennyei Atyánkhoz, miközben számos alkalommal látogattam el a templom felső szobáiba, némely napokon többször is ellátogatva oda egyedül. Az Úr nagyon világossá tette számomra, hogy mit kell megtenni.”

Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006). 258., 259.*

Az ima

Thomas S. Monson elnök (1927–2018)
az egyház 16. elnöke

„Az Első Elnökséggel és a Tizenkét Apostol Kvórumával tartott gyűlés végén különleges imát mondtunk az oltárnál [a templomban], amelyhez Kimball elnök adta a hangját. Világosságért és tudásért

esedezett az Úrhoz ezen – oly messzemenő következményekkel bíró – kérdést illetően. A fivérek számára a mélységes megnyugvás forrását jelentette, ahogy a saját magasztos elhívásához kért iránymutatásért szóló alázatos fohászt hallgatták. [...]

Az Első Elnökség később a háláját fejezte ki, amiért »a békességnek és egységnek a gyűlésben eluralkodó lel-
külete... minden korábbinál kitűnőbb volt, és ez annak [volt] a bizonyítéka, hogy kedvesnek bizonyult a beszél-
getésünk az Úr előtt.«

[A]z örvendezés pillanata volt ez, mert az Úr profétáját hallhattuk, amint kijelenti az Úr kinyilatkoztatását erre a korra.”

In Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 393.

Diakónusok osztják az úrvacsorát a braziliai Manausban. Az 1978-as kinyilatkoztatásnak köszönhetően bármely érdemes papságviselő szolgálhat a papsági szertartásokban, faji hovatartozásától függetlenül.

A kinyilatkoztatás

Bruce R. McConkie elder (1915–1985)
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„[A]z Úr az Ő gondviseléseiben [kiárasztotta] a Szentleket az Első Elnökségre és a Tizenkettek... A kinyilatkoztatás az egyház elnökének adatott – és megadatott minden egyes jelenlévőnek is. A

Tizenkettek Tanácsa tíz, valamint az Első Elnökség három tagja gyűlt ott össze. Ennek eredménye az volt, hogy Kimball elnök is tudta, és közölünk is mindenki – bárki mástól függetlenül, az általunk kapott közvetlen és személyes kinyilatkoztatás révén – tudta, hogy immár elérkezett az idő, hogy ki legyen terjesztve az evangélium és annak minden áldása és kötelezettsége – beleértve ebbe a papságot és az Úr házának áldásait is – minden nemzet, kultúra és faj – köztük a fekete faj – tagjaira. Semmiféle kérdés nem merült fel, sem a történeteket, sem pedig a kapott ígét és üzenetet illetően.”

“All Are Alike unto God” (Brigham Young University devotional, Aug. 18, 1978), 4 [„Mindegyik egyforma Istennek.” A Brigham Young Egyetem áhítata, 1978. aug. 18.], speeches.byu.edu.

A bizonyosság

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008)
az egyház 15. elnöke

„Szentséges és megszentelt légkör töltötte be a szobát. Számomra olyan érzés volt, mintha csatorna nyílt volna meg a mennyei trón és Isten térdelő, könyörgő prófétája között, aki mellett ott voltak a

Fivérei. Ott volt Isten Lelke. És a Szentlélek hatalma által bizonyosság érkezett ahhoz a prófétához, miszerint amiért imádkozott, helyes, eljött az idő, és hogy mostantól fogva a papság csodálatos áldásait ki kell terjeszteni az érdemes férfiakra mindenhol, származástól függetlenül.

Abban a körben minden férfi tudta ugyanezt, a Szentlélek hatalma által. [...]

Közölünk, akik jelen voltunk ezen az eseményen, többé már senki sem volt teljesen ugyanaz az ember, mint azelőtt. És többé az egyház sem volt már teljesen ugyanaz, mint azelőtt.”

“Priesthood Restoration,” *Ensign*, Oct. 1988, 70.

Hallgasd meg Kimball elnököt és Hinckley elnököt, ahogy felidézik ezzel a kinyilatkoztatással kapcsolatos élményüket az lds.org/go/061816 oldalon.

Írta:
Edward Dube elder
a Hetvenektől

MINDEN LEHETSÉGES MÓDON MEGÁLDVA

Miként áldott meg az 1978-as kinyilatkoztatás engem, a családomat, valamint az egyházat Afrikában.

Szerkesztői megjegyzés: Azt követően, hogy az 1978-as kinyilatkoztatás eltörölte a papság viselését érintő korlátozásokat, számos egyháztag törekedett annak megértésére, hogy eleve miért engedte meg Isten ezeket a korlátozásokat. Dube elder most a saját tapasztalatát osztja meg a kérdéssel kapcsolatban.

Először alkalommal a misszióm során hallottam a papságviseléssel kapcsolatos, fekete férfiakat érintő korlátozásról. 1984-ben keresztelkedtem meg, amikor már nem létezett ez a korlátozás. Két évvel később elhívtak, hogy a Dél-Afrikai Johannesburg Misszióban szolgáljak.

Amikor a zimbabwei Bulawayóba küldtek szolgálni, a társammal, Francis Jack elderrel, meglátogattunk egy kevésbé tevékeny nőtestvért. A férje egy másik egyház hittudományi professzora volt, és megkérdezte tőlünk, hogy korábban miért volt a papság visszatartva a fekete-afrikai származású férfiaktól. Sok olyat mondott, ami kellemetlenül érintett, és amiről soha azelőtt nem hallottam. Amikor kiléptem abból a szobából, nagyon kicsinek és bátortalannak éreztem magam.

Jack elderrel szótlanul kerékpároztunk vissza a lakásunkhoz. Amikor odaértünk, ő rám nézett és ezt mondta:

„Dube elder, mi van veled? Nagyon zaklatottnak látszol.”

„Te talán nem hallottad, amit mondtam? – kérdeztem vissza. – Hogy történhetett ez?”

„Elder, hiszel abban, hogy Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelent a fiatal Josephnek?”

„Igen – feleltem, – de mi köze ennek az egészhez?”

„Minden – felelte Jack elder. – Hiszünk a kinyilatkoztatásokban, nem?”

Elgondolkodtam a szavain és azon, amit a professzor mondott. Azon az éjjelen felébredtem az éjszaka közepén. Boldogságot és békét éreztem.

Minden evangéliumi kérdésre adható válasz az 1820-ban történetekhez kötődik. Ha tisztában vagyunk vele, hogy Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelentek Joseph Smithnek, az azt jelenti, hogy ő próféta volt, ez pedig az Úr egyháza. Ha Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelentek a fiatal Josephnek, akkor az összes evangéliumi tantétel és kérdés a helyére kerül. Ez a kinyilatkoztatások egyháza, és az Úr bizonyos korokban kinyilatkozott bizonyos eljárás-módokat az Ő szolgálóinak, a prófétáknak. Nekem pedig ez hozott békességet.

Elkezdtem fel-alá ugrálni, és a kiáltozásommal a társamat is felébresztettem: „Igen! Igen! Igazad van, Jack elder! Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelent a fiatal Josephnek! Ez az Úr egyháza!”

E korlátozás feloldása Afrika-szerte áldást jelentett az egyháztagnak számára. A papság minden lehetséges módon megáldott engem és a családomat. Óriási erőt adott az,

hogy rendelkezem a templom áldásaival – azon tudás áldásával, hogy családokként együtt fogunk élni az örökkévalóságban.

A papsághoz való hozzáférés megáldotta Afrikát. Az itteni emberek már amúgy is boldogok és pozitívak, de az evangélium ehhez még hozzátett. Afrikában nagyon fontos a család. A templomot éppen ezért hatalmas áldásnak tekintjük. Az egyház itt nagyon gyorsan növekszik.

Az itteni egyháztagnak odafigyelnek Isten akaratára, majd megünnélik, és megtesszük azt. Ez megáldotta az egyháztagnak. Egy olyan korban, amikor Afrika egyes részein 90%-os a munkanélküliség, a mi egyházunk tagjai láthatóan jól boldogulnak, mert önellátóak. A papság, illetve a papsági vezetőktől kapott útmutatás megáldott bennünket.

Hálás vagyok Mennyei Atyának és Jézus Krisztusnak a lehetőségért, hogy viselhetem a papságot; azért az áldásért, amit ez az életemben jelent; és azért, ahogy megáldotta az afrikai földrészen élő egyháztagnak. ■

Edward Dube elder Zimbabweben született. Feleségével, Naumével, négy gyermek szülei.

Fiatalok látogatják a prestoni templomot Angliában. Az 1978-as kinyilatkoztatást követően a templomi szertartások elérhetővé váltak mindenki számára, aki valaha is élt a földön.

A NAGYRA BECSÜLT PAPSÁG

Írta: Charlotte Acquah

Miként áldott meg engem és a családomat az
1978-as kinyilatkoztatás.

Szerkesztői megjegyzés: A kinyilatkoztatás hatása szélesebb körű volt annál, mint hogy faji hovatartozástól függetlenül minden érdemes férfi számára elérhetővé vált a papság. Minden emberre kiterjesztette a templom áldásait, beleértve ebbe a templomi szertartások és szövetségek kiváltságait és kötelezettségeit. Charlotte Acquah, az egyház egyik korai ghánai tagja sorra veszi, hogy milyen áldásokkal járt a kinyilatkoztatás az egész családjára nézve, beleértve azt is, hogy tanúi voltak az egyház hivatalos megalapításának Afrikában, hogy papságviselő lehetett az otthonában, és hogy családként egymáshoz pecsételték őket a templomban.

Először akkor hallottam az egyházzól, amikor édesanyám Joseph W. B. Johnson csoportjához csatlakozott 1968-ban.¹ Úgy 10 éves lehettem. Édesapám vállalkozása hanyatlásnak indult az 1966-os puccs miatt, és a családnak nehéz időket élt át. Édesanyám ezért bölcsnek látta lelki segítségért folyamodni.

Az 1978-as kinyilatkoztatás előtt az egyház csak kötetlen formában működött, mert a papság még nem volt kiterjesztve a feketékre. A kinyilatkoztatást követően az egyházat papsági felhatalmazással rendelkezve lehetett megalapítani. 1979. február 24-én keresztelkedtem meg.²

A férjemnek kétévi tanulmányozásba – és egy kevés vitába – telt, mire csatlakozott az egyházhoz. Végül 1980-ban keresztelték meg, és megkapta a papságot. Nagyon nyugodt emberré vált – olyannyira, hogy a saját családtagjai is alig hitték el, mennyire megváltozott.

Gondosan ügyelt az általa viselt papságra, és odafigyelt arra is, hogy mindig helyesen cselekedjen az Úr előtt. Elmondása szerint a papság nélkül az emberektől kapott tiszteletet és dicsőséget választotta volna. A papság birtokában azonban rájött arra, hogy a legfontosabb az ember házassága, az otthona, a családja, valamint a másoknak nyújtott szolgálat.

A világnak ezen a felén úgy van, hogy ha te vagy az apa, akkor az lesz, amit te mondasz. Mi azonban nem így használjuk a papságot. Közösén ülünk le családi tanácskozásra. Az apa segít a feleségének és a gyermekeknek megérteni, hogy amit tanít nekik, az helyes.

Az egyháztag férfiak azok, akik szolgálnak a feleségüknek, ahelyett, hogy a feleségük szolgálná őket. Ez szeretetet és békességet eredményez az egymással való kapcsolatukban.

Először a „befagyasztás” idején voltam tanúja annak – mivel ekkor a saját otthonunkban tartottuk az úrvacsorai gyűléseinket –, hogy a férjem megáldja az úrvacsorát.³ Nagyszerűen éreztük magunkat akkor, amiért

viselhette a papságot. Senki nem jött át hozzánk, hogy megáldja az úrvacsorát – ő maga tette meg. Különleges volt az egész, és mi nagyon szerettük.

Először a befagyasztás idején olvastam arról – mert akkoriban kezdtek megjelenni a mormonellenes kiadványok –, hogy a feketéknek tilos volt viselniük a papságot. Különösebben nem zavartattam magam, mert tudtam, hogy az egyház igaz. Azt tanuljuk, hogy ne hagyatkozzunk másokra, hanem Jézus Krisztust és az Ő engesztelő áldozatát helyezzük életünk középpontjába. Így hát az én hitemnek ez a középpontja.

1996. december 17-én lehetőségünk nyílt eljutni a Dél-Afrikai Johannesburg templomba. Izgatott voltam – különösen akkor, amikor megtudtam, hogy hozzánk fogják pecsételni az első gyermekünket, aki még csecsemő korában, néhány rövid nappal a születése után meghalt. Addig azt gondoltam, hogy a fiunk meghalt és nincs többé, habár tudtam, hogy ártatlan volt. Amikor azonban hozzánk pecsételték, olyan lelki élményben volt részem, melyet soha nem fogok elfelejteni.

Amikor tehát az emberek megkérdezik, hogy hány gyermekünk van, azt válaszolom, hogy nyolc. Ilyenkor azt kérdezik: „Hogyhogy?” Mire én: „Igen, az első már vár ránk, ezért a mi feladatunk az, hogy engedelmeskedjünk Isten parancsolatainak, és azok szerint éljünk, hogy visszatérhessünk, és családként együtt lehessünk.”

A papság Isten hatalma. Annyi áldásban volt már részem a papságnak köszönhetően! Mindig örömmel tölt el és felemel, amikor a gyerekek papsági áldást kérnek az édesapjuktól. Ilyenkor tudom, hogy bízunk benne, és bízunk abban is, hogy Mennyei Atya a papságot viselő édesapjukon keresztül munkálkodik. Az otthonunkban nagyra becsüljük a papságot. Mostanra már három fiunk is megházasodott, és a saját családjukban használják a papságot.

Tudom, hogy a papság igaz, mert Isten hatalma az, még hozzá egy élő hatalom, mert Mennyei Atya él. Ő megadta e hatalom egy részét az ő fiainak a földön. Mi, nők, részesedünk e papságból. Én nagyra becsülöm. A

papság eddig is segített a családukunknak, és ez a továbbiakban is így lesz. ■

A szerző Ghána Central régiójában él.

JEGYZETEK

1. Az 1960-as évek közepén Joseph William Billy Johnson példányokat kapott a Mormon könyvéből, a Tan és szövetségekből, valamint a Nagy értékű gyöngyből, és úgy érezte, hogy muszáj nem hivatalos egyházi gyülekezeteket alakítania.
2. Első alkalommal 1978 novemberében jelöltek ki hivatalosan is misszionáriusokat Ghánába.
3. 1989. június 14-én a ghánai kormány kiutasította a misszionáriusokat és betiltotta az egyházat, de megengedte, hogy az egyháztagok a saját otthonukban tartsanak istentiszteletet. Másfél évvel később a kormány hangot adott afeletti elégedettségének, hogy az egyház az állami törvényeknek való engedelmességre tanítja a tagjait és elősegíti a faji békét, majd pedig 1990. december 1-jén ismét engedélyezte az egyház működését.

FEDEZZ FEL MÉG TÖBBET ONLINE!

- A téma részletesebb kifejtését megtalálod a Faji hovatarozás és a papság című Evangéliumi témák esszéiben a topics.lds.org oldalon.
- Olvasd el számos fekete egyháztag erőteljes élményét, akiknek saját beszámolója megmutatja, miként volt az 1978-as kinyilatkoztatás hatással az életükre és a megtérésükre:
 - Charlotte és William Acquah (Ghána), Helvécio és Rudá Martins (Brazília), valamint Joseph és Toe Freeman (USA) itt: “Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2” [A hithűség tanúja: 2. hivatalos nyilatkozat], lds.org/go/061820a.
 - George Rickford (Anglia) itt: “I Will Take It in Faith” [Hittel fogadom], lds.org/go/061820b.
 - Victor Nugent (Jamaica) itt: “It Was the Truth!” [Ez az igazság!], lds.org/go/061820c.
- Képeket és videófelvételeket is találsz arról, ahogy a Nyugat-Afrikába érkező első misszionáriusok emberek százait találták készen a keresztelésre, itt: lds.org/go/061820f.

Egy igazlelkű apa hatása

*Igazlelkű apafigurákat és Mennyei
Atyánkat figyelve tanultam meg,
mi is az igazi apaság.*

Írta: Megan Warren

Gyermekkoromban nem volt földi apám az életemben, akin keresztül megismerhettem volna azt a fajta szeretetet, amilyenvel Mennyei Atyám van irántam. Ehelyett más olyan férfiakat figyeltem, akik az Ő szeretetét sugározták, és az igazi apaság példái voltak. James E. Faust elnök (1920–2007), az Első Elnökség második tanácsosa azt tanította, hogy „a nemes apai mivolt bepillantást ad nekünk Mennyei Atyánk isteni tulajdonságaiba”¹. Számos apafigura példáján keresztül, akik között voltak rokonok, egyházi vezetők, szentírásbeli igaz férfiak, de még szorgalmas házitanítók is, Mennyei Atya jelleméről és azokról a nemes tulajdonságokról tanultam, amelyeket a földi apák kifejleszthetnek, hogy utánozzák Őt. Idővel a földi apa hiánya miatti szívfájdalmamat képes voltam a Mennyei Atyámmal kialakított szoros kapcsolatom feletti örömmé változtatni.

Kitartó és támogató

Mennyei Atyánk változatlan. Azt olvashatjuk, hogy Ő „ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Mormon 9:9). Megfigyeltem, hogy a nemes földi apák Mennyei Atya példáját követik abban, hogy megingathatatlanok. Egy nemes apa minden dologban állja a szavát. Tisztában van vele, hogy a következetesség segít a gyermekeinek azt érezni, hogy biztonság és szeretet veszi őket körül, ő pedig a válság és az öröm idején egyaránt jelen van.

A FENYKÉPET A SZERZŐRŐL, A FÉRJÉRŐL ÉS A LÁNYÁRÓL JESSE WARREN KÉSZÍTETTE

Mennyei Atyánk érti azt is, milyen kemény munkával jár érdemesnek lenni az Ővele élhető örök életre. Mindegyikünket név szerint ismeri, és megengedi, hogy kihívásokban legyen részünk, ezek révén finomítva minket. Egy nemes földi apa szintén engedi, hogy a gyermekei időnként küszködjenek, mert tudja, hogy a kihívások a növekedés lehetőségével járnak.

A férjem tehetséges küzdősportoló. Az édesapja tanította, és gyakran meséli, hogy az apja keményebb volt vele, mint a többi tanulóval. Az apai fegyelem erősítette meg őt, és segített neki abban, hogy gyorsabban haladjon előre. Mennyei Atyánkhoz hasonlóan a nemes földi apák is arra biztatják gyermekeiket, hogy a tőlük telhető legtöbbet tegyék, eközben pedig erőt, szeretetet és támogatást nyújtanak.

Vég nélkül való művek

Mennyei Atyánk munkája örökkévaló és vég nélküli (lásd Alma 12:25–33). Ehhez hasonlóan egy nemes földi apa munkája sem ér véget soha. A nemes apák folyamatosan jó cselekedeteket visznek véghez, és az igazlelkűsége törekednek. Igazak és becsületesek Isten parancsolatainak betartásában. Félreteszik önző törekvéseiket a családjuk érdekében. A család: Kiáltvány a világhoz azt a tanítást tartalmazza az élő próféták részéről, hogy „Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről”². Ebbe nemcsak a fizikai védelem tartozik bele, hanem a lelki védelem is. A nemes apák példa által vezetnek, és szeretettel és tanáccsal szolgálnak gyermekeiknek. Szükség esetén a lelki veszélyekre is figyelmeztetnek.

Egy erőt adó családi történet

A *The New York Times* „The Stories That Bind Us” [Történetek, amelyek összekötnek bennünket] című cikkében Bruce Feiler áttekinti a család hanyatlásáról szóló tanulmányokat. E tanulmányok szerint a pszichológusok arra jutottak, hogy azok a gyermekek tanúsították a legnagyobb fokú szívósságot, akik olyan, erőt adó családi történeteknek voltak kitéve, amelyek segítettek nekik azt érezni, hogy valami nagyobbak a részei. „Ha boldogabb családot akarnak – írja Feiler –, alkossák meg, finomítsák, és meséljék el többször azokat a történeteket, amelyek családjuk építő pillanatairól szólnak, valamint arról, hogy önök képesek

a nehéz pillanatokból is talpra állni. Már önmagában ez a lépés is növeli annak valószínűségét, hogy az ön családja számos eljövendő nemzedéken keresztül fog virágozni.”³

Erre mutat példát a Mózes 1. Mózesnek erőt adott az Isten tervéről való tudása, valamint a saját isteni származásának ismerete. Amikor Sátán eljött, hogy megkísértse, Mózes erélyesen így válaszolt: „Ki vagy te? Mert íme, én Isten fia vagyok, az ő Egyszülöttjének hasonlatosságára; és hol van a te dicsőséged, hogy hódolnom kellene neked?” (Mózes 1:13). Mózes ezután még ahhoz is elég bátor volt, hogy távozást parancsoljon Sátánnak.

A nemes földi apák erőt adnak gyermekeiknek azzal, hogy emlékeztetik őket az Isten lélekgyermekeiként betöltött isteni mivoltukra. Segítenek erős családot építeni a jó példájukon keresztül, és gondoskodnak arról, hogy a gyermekeik is részt vegyenek ebben. Ez erős céltudatosságot és a sikerhez szükséges magabiztosságot ad a gyermekeiknek.

Nemes férjet keresve

Amikor még randevúztam, olyan örökkévaló társat kerestem, aki majd nemes apa lesz. Mivel úgy nőttem fel, hogy gyermekkoromban nem volt előttem ilyen példa, ezért nehezebb volt számomra a nemes földi apa összes elvárható jellemvonását ismerni. Csalódott voltam, amiért a pátriárkai áldásom nem adott részletesebb útmutatást azzal a személlyel kapcsolatban, akit Mennyei Atya nekem szánt. Csak annyi állt benne, hogy olyan embert keressék, aki el tud vinni engem a templomba. De még ez a látszólag egyszerű útmutatás is nehézségekkel járt. Habár volt néhány jó randiélményem, gyakran aggódtam amiatt, hogy ilyen férfi vagy nem is igazán létezik, vagy én vagyok arra ítélve, hogy soha véget nem érő szívbeli megpróbáltatásokat szenvedjek el.

Tapasztalati úton szerzett szorongásom ellenére tovább imádkoztam egy olyan férjért, aki igazlelkű apja lesz a gyermekeimnek; aki szeretni fogja őket, és jelen lesz az életükben. Hithű édesanyámhoz hasonlóan én is tudtam, hogy bármi történjék is, ha támaszra van szükségem, Örökkévaló Atyámra bízhatom majd magamat.

Kellemes meglepetésként az imáim Mennyei Atya tökéletes időzítése szerint megválaszolásra kerültek. Gyógyítóan hat rám, ahogy a férjem szeretetteljes példáján keresztül figyelem, hogy milyennek kell lennie egy apának. Hálás vagyok, amiért

A szerző vízfestménye a férjéről és a lányáról. A házitanítója – az életében jelen lévő apafigurák egyike – indította el a művészi pályán

próféták és apostolok által lefektetett példákat követ, és amiért úgy döntött, hogy önzetlenül szeret és megbecsül engem. Szerető férjként mutatott példája a gyermekeinket is megáldja. Szívem tele van hálával a megpróbáltatások során tanúsított hithűségéért, a kemény munkában mutatott példájáért, a papság gyakorlására való érdemességéért, valamint a tiszta, meggingathatatlan szeretetért, amelyet fiatal apaként tanúsít.

A körülöttünk lévő apák

Határtalan az olyan férfi hatása, aki – Mózeshez hasonlóan – érti, hogy ki is ő. Sheri Dew nőtestvér, a Segítőegylet Általános Elnökségének egykori második tanácsosa azt tanította, hogy minden olyan nő betölti az anyai szerepet, aki nevel, ha éppen még nem is édesanyja. „*Mindannyian édesanyák vagyunk Izráelben* – tette bizonyosságát –, és az az elhívásunk, hogy szeressük a felnövekvő nemzedéket, és segítsünk keresztülvezetni őket a halandóság veszélyes utcáin.”⁴ Az igaz példaként szolgáló férfiak betöltik azon szerepüket, hogy apák legyenek Izráelben, és erényes példájuk túlléphet saját családjuk keretein.

Gyermekkorom kihívásait követően mostanra az a meggyőződése, hogy Mennyei Atya pontosan tudta,

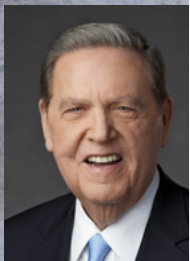
mire van szükségem ahhoz, hogy képessé váljak bízni az örökkévaló társamban. Az apaság számos állhatatos példáját helyezte az életembe. Ezek között volt az igazlelkű nagyapám, aki szerette az Urat, valamint egy szorgalmas házitanító, aki – tisztában lévén a családom anyagi korlátaival – magához vett tanulóként a művészeti stúdiójába, és arra ihletett, hogy a nyomdokaiban járjak szakmailag. Fiatal felnőtt életem során a mennyei gyógyítás annak a váratlan áldásnak a képében is érkezett, hogy lett egy igazlelkű mostohaapám, aki türelmes volt az apafigurák iránti bizalom terén tanúsított habozással, és aki folyamatosan kedvességet tanúsított irányomban.

Ezen apafigurák igazlelkű hatása révén reményre, gyógyulásra és öröme letem. Hálás vagyok minden férfinak, aki követi a Mennyei Atyánk által mutatott példát, és arra törekszik, hogy a nemes édesapák példájává váljon. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

JEGYZETEK

1. James E. Faust: „A kik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek”. *Liahóna*, 2001. júl. 54.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
3. Bruce Feiler, „The Stories That Bind Us,” *The New York Times*, Mar. 15, 2013, nytimes.com.
4. Vö. Sheri L. Dew: Nem vagyunk-e mindannyian édesanyák? *Liahóna*, 2002. jan. 113.

Írta: Jeffrey R.
Holland elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Egymás terheit viselni

Egy, az UNSZ Családsegítő Szolgáltatások alkalmazottaihoz intézett 2017. júniusi beszéd alapján. Holland elder egy szélesebb közönség számára készítette ezt a változatot.

Péter apostol azt írta, hogy Jézus Krisztus tanítványai legyenek „rokonérzelműek” [együttérzők] (1 Péter 3:8). Közületek sokan becsülettel és csodálatra méltóan teljesítitek ezt a parancsolatot életetek minden napján. Kétségtelen, hogy napjainkban legalább akkora szükség van együttérzésre, mint korábban bármikor. A jelenlegi adatok arra utalnak, hogy az Egyesült Államokban évente körülbelül minden ötödik felnőtt (43,8 millió ember) él át mentális betegséget.¹ Mindent elárasztott a pornográfia – az egyik weboldal csak 2016-ban 23 milliárd látogatást regisztrált.² „Az Egyesült Államokban [rohamosan] csökken a kétszülős családok száma, miközben egyre több a válás, ... az élettársi kapcsolat [és a házasságon kívüli születés]. [M]ára már minden tíz szülésből négy esetben a nő egyedülálló vagy nem házassági kapcsolatban él.”³

Ahhoz, hogy a Szabadító népének hívhassanak minket, és hogy az Ő egyházában állhassunk, hajlandónak kell lennünk „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek; igen, és... gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben” (Móziás 18:8–9).

Számomra valaki más terhének viselése egyszerű, mégis erőteljes meghatározása Jézus Krisztus engesztelésének. Amikor arra törekszünk, hogy leemeljük mások terhét, szabadítók vagyunk Sion hegyén

(lásd Abdiás 1:21). Jelképesen a világ Megváltójához és az Ő engeszteléséhez igazodunk.

Bekötözzük a megtört szívűeket, szabadulást hirdetve a foglyoknak, és megnyitva a börtönt a megkötözötteknek (lásd Ésaías 61:1).

Az utat talán nem módosíthatjuk, de gondoskodhatunk arról, hogy senkinek se kelljen egyedül járnia rajta. Minden bizonnyal ezt jelenti egymás terheinek viselése.

**Amikor arra
törekszünk,
hogymegemeljünk
mások terhét,
szabadítók
vagyunk Sion
hegyén –
jelképesen a
világ Megvál-
tójához és az Ő
engeszteléséhez
igazodunk.**

Isteni együttérzés

Maradjunk még egy pillanatig Krisztus engesztelésének témájánál. Ha jól értem a tant, akkor az engesztelés eseményei során Jézus Krisztus helyettesként átélte az egész emberiség összes bűnét és bánatát és gondjait és könnyeit, Ádámtól és Évától kezdve egészen a világ végezetéig, és viselte ezek terhét. Ennek megtételekor Ő maga ténylegesen nem követett el bűnt, mégis érezte mindazok fájdalmát – és a rájuk háruló következményt –, akik viszont igen. Ő maga személyesen nem tapasztalt meg széthullott házasságot, mégis érezte mindazok fájdalmát – és a rájuk háruló következményt –, akik viszont igen. Ő maga személyesen nem tapasztalta meg a nemi erőszakot vagy a skizofréniát vagy a rákot vagy egy gyermek elvesztését, de érezte mindazok fájdalmát – és a rájuk háruló következményt –, akik viszont igen; és így tovább és tovább az élet terheinek és megtört szíveinek felsorolásában.

Az engesztelés működésének ilyen szemlélete felfedi az *együttérzésnek* a világ által valaha ismert egyetlen valóban isteni példáját. Nyilván nincs olyan szó, amellyel megfelelően leírható a világegyetem legfontosabb következménnyel járó cselekedete, de mivel ma nem tudom kiváltani egy jobb szóval, hát ezt fogom használni.

Az *együttérzés* a meghatározás szerint „az a cselekvés, amelyet egy másik ember múltbéli vagy jelenlegi érzéseinek, gondolatainak és tapasztalásának megértése... és helyette történő átélése jelent”⁴. Amint azt már említettem, ez tulajdonképpen egy elfogadhatóan jó megállapítás az engesztelés folyamatáról, főleg akkor, ha a „múltbéli” és a „jelenlegi” mellé odatesszük azt is, hogy „jövőbeni”.

Mindannyian tudjuk, hogy Isten gyermekei közül nagyon is sokan csendben és egyedül szenvednek. Vegyük például annak a fiatal embernek az esetét, aki egy figyelemre méltóan szépen megfogalmazott levélben fejezte ki nekem a bizonyosságát, de aztán hozzátette, hogy megszakad a szíve, mert a saját neméhez vonzó ember lévén nem lát semmiféle beteljesedést vagy jövőbeni örömet a maga számára:

„Élethosszig tartó magányos éjszakák és sivár reggelek várnak rám. Hithűen járok a FEF egyházközségembe, és minden héten úgy megyek haza istentiszteletről, hogy tudom, valójában soha nem illeszkedhetek be. Soha nem fogom biciklizni tanítani a fiamat. Soha nem fogom érezni, ahogy a pici lányom az ujjamat fogja, amikor járni tanul. Soha nem lesznek unokáim.

Napról napra, hónapról hónapra, évtizedről évtizedre egy üres házba fogok hazatérni, csupán a Krisztusba vetett reménységem horgonyába kapaszkodva. Néha eltöprengek, hogy miért teszi ezt velem, és miért kér tőlem ilyen lehetetlen áldozatot. Éjszaka sírok, amikor senki nem láthat. Nem mondtam el senkinek, még a szüleimnek sem. Ők és a barátaim... elfordulnának tőlem, ahogy mindannyian elfordultak azoktól is, akik előttem jártak ezen az ösvényen. A partvonalra szorulva élem majd az életemet. Választhatok, hogy piszkálni fognak és elkerülnek, mert egyedülálló vagyok, vagy szánakoznak rajtam és semmibe vesznek, mert elmondom az okát. Hosszan sötétlik előttem az élet. Nincsen-é balzsamolaj Gileádban?”⁵

Ily sok fájdalom és elkeseredettség, ily sok reménytelenség mellett mindenképpen meg kell próbálnunk legalább egy dolgot adni az ilyen személynek, az pedig annak bizonyossága, hogy nincs egyedül. Szilárdan ki kell hangsúlyoznunk, hogy vele van Isten, vele vannak az Ő angyalai, és vele vagyunk mi is.

Együttérzés. Meglehetősen elégtelennek hangzik, pedig kezdetnek jó. Az utat talán nem módosíthatjuk, de gondoskodhatunk arról, hogy senkinek se kelljen egyedül járnia rajta. Minden bizonnyal ezt jelenti egymás terheinek viselése – ezek bizony *terhek*. És ki tudhatja azt, hogy mikor lesznek leemelve a halandóságban, vagy hogy egyáltalán le lesznek-e emelve. Azonban igenis járhatunk együtt, és megoszthatjuk a súlyt. Felemelhetjük fivéreinket és nőtestvéreinket, ahogy Jézus Krisztus is felemelt bennünket (lásd Alma 7:11–13).

Mindeközben pedig kétségtelenül új és ragyogóbb megbecsülésre teszünk szert azt illetően, amit a Szabadító végső soron értünk tesz. Ahogy valamikor mondtam:

„Miközben valamiféle békességet és megértést keresünk ezekben a nehéz ügyekben, alapvető fontosságú emlékeznünk arra, hogy – saját döntésünknek megfelelően – egy bukott világban élünk, ahol a mennyei célok érdekében újra és újra próbára tétetik az isteniség elérését célzó törekvésünk. Legnagyszerűbb biztosítékunk Isten tervében az, hogy ígéretet kaptunk egy Szabadítóra, egy Megváltóra, aki a Benne gyakorolt hitünk révén diadalmasan emel majd minket e próbák és megpróbáltatások fölé, még ha ennek ára felfoghatatlanul nagy is lesz, mind az Őt elküldő Atya, mind az elküldött Fiú számára. Csak e mennyei szeretet méltányolása az, ami a saját, kisebb mértékű

szenvedéseinket először elviselhetővé, majd érthetővé, végül pedig megváltóvá teszi.”⁶

Gyorsan megtanuljuk, hogy a legjobb és legönzettebb szolgáltataink gyakran nem elégségesek ahhoz, hogy úgy nyújtsanak vigaszt és biztatást, ahogy arra az embereknek szüksége van. Vagy ha sikerül is egy alkalommal, gyakran mintha nem lennének képesek megismételni. Azon a téren sem vagyunk szuperhősök, hogy megálítsuk a visszaesést azoknál, akik fontosak számunkra. Mindez együttesen jelenti annak okát, hogy végső soron muszáj Jézus Krisztushoz fordulnunk és Őrá támaszkodnunk (lásd 2 Nefi 9:21).

Gyakran nem is tudunk segíteni – vagy legalábbis nem tudjuk fenntartani az általunk nyújtott segítséget, vagy ha néha sikerrel járunk is, nem vagyunk képesek megismételni. Krisztus azonban képes segíteni. Az Atyaisten képes segíteni. A Szentlélek képes segíteni, nekünk pedig próbálkoznunk kell tovább, hogy az Ő megbízottaikká váljunk, a lehetőség szerinti időben és helyen nyújtva segítséget.

Erősítések meg magatokat újból!

Azok számára közületek, akik őszintén törekedtek egymás terheinek viselésére, fontos, hogy újból erősítések meg magatokat, és építések fel magatokat ismét, amikor mások

Az egymás terheinek viselése során általunk nyújtott szolgálat létfontosságú – szó szerint a Mester munkája.

oly sokat várnak tőletek, és igen, oly sokat vesznek ki belőletek. Senki sincs annyira erős, hogy soha ne érezné magát kimerültnek vagy csalódottnak, vagy ne ismerné fel, hogy magával is kell törődnie. Jézus határozottan megtagasztalta ezt a kimerültséget, érezte erejének igénybevételét. Csak adott és adott, de ennek ára volt, Ő pedig megérezte, hogy mivel is jár az, hogy oly sokan támaszkodnak Őrá. Amikor a vérfolyásos asszony megérintette Őt a tömegben, Ő meggyógyította az asszonyt, de egyúttal megjegyezte, hogy „isteni erő áradott vala ki belőle” (lásd Márk 5:25–34).

Mindig ámulva olvastam, hogy képes volt átaludni egy olyan komoly és súlyos vihart a Galileai-tengeren, amelyről a tanítványai – tapasztalt halászok – úgy gondolták, el fogja süllyeszteni a bárkájukat. Mi a fáradtság, ha nem ez? Ti hány prédikációt tudnátok elmondani és hány áldást tudnátok adni, mielőtt teljességgel kimerülnétek? A gondozóknak is szükségük van gondoskodásra. Lennie kell üzemanyagnak a tartályban, mielőtt másoknak adhattok belőle.

Rosalynn Carter, a Rosalynn Carter Institute for Caregiving [Rosalynn Carter Gondozói Intézet] igazgatótanácsának elnöke egyszer ezt mondta: „Mindössze négyféle ember van a világon: azok, akik már gondoztak, akik jelenleg gondoznak, akik gondozni fognak, és azok, akiknek gondozásra lesz szükségük.”⁷

Nyilvánvaló, hogy „a gondozó és a gondozott közötti kapcsolat [komoly, sőt] szent”⁸. Amikor azonban azzal a kihívással szembesülünk, hogy egymás terheit viseljük, felidézhetjük, hogy egyikünk sincs védve attól a hatástól, amelyet egy nekünk fontos személy fájdalmával és szenvedésével való együttérzés gyakorol ránk.

Törekedjetek egyensúlyra!

Fontos megtalálni annak módjait, hogy egyensúlyban tartsátok a gondozói szerepeteket az életetek többi vonatkozásával, beleértve a munkát, a családot, a kapcsolatokat és az általatok kedvelt tevékenységeket. Egy ebben a témában elmondott általános konferenciai beszédben igyekeztem „tisztelni mindannyiótok előtt, akik oly sokat tesznek, és oly mélységesen törődtek, és »azzal a szándékkal [munkálkodtok], hogy jót tegyetek«. Oly sokan oly nagylelkűek! Tudom, hogy közületek néhányan [talán érzelmileg vagy anyagilag küszködtek] az életetekben, mégis találtok valamit, amit megoszthattok [másokkal]. Ahogy Benjámin király is figyelmeztette a népét, nem szükséges gyorsabban futnunk annál, amihez elegendő az erőnk, és minden dolgot annak rendje s módja szerint kell megtenni (lásd Móziás 4:27).”⁹ Ennek ellenére azonban tisztában vagyok vele, hogy sokan közületek nagyon gyorsan futnak, és az energiátok, illetve az érzelmi tartalékaitok mutatója néha a nulla felé közelít.

Amikor a gondok túl nagynak tűnnek, idézzétek fel egy David Batty által írt esszé ezen sorait:

„A remény nem egy érzés – nem az öröm túlárado hulláma a gond közepette.

[A] remény nem a gondot eltüntető varázspálca. A remény az a mentőkötél, amely megakadályozhatja, hogy maguk alá temessenek életed viharai.

Amikor Jézusba helyezed a reménységedet, akkor a bizalmadat azon ígéreteibe helyezed, miszerint Ő soha el nem hagy téged, sem el nem távozik tőled – hogy azt fogja tenni, ami számodra a legjobb. Légy akár egy óriási gond közepette, a remény képessé tesz téged arra, hogy békességed legyen, tudva, hogy Jézus az úton megtett minden lépésnél veled van.”¹⁰

Szeretem azt, ahogy Pál kezelte ezt a küzdelmet és az elégtelenség érzését. A szentírásokban az Úr elmagyarázta, hogy a kegyelme elegendő Pál számára, és hogy egyébként az Ő ereje „erőtlenség által végeztetik el” [tétetik tökéletessé]. Pál ezután a következőket írta: „Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem” (2 Korinthusbeliek 12:9).¹¹

Bízzatok az Atyában és a Fiúban!

Bízunk kell abban, hogy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus valóban törődnek velünk és azzal, amit teszünk; hogy azt szeretnék, ha az erőtlenségben tökéletessé tétetnénk – pont ezt kívánjátok ti is azoknak, akiknek gondját viselitek.

Tanúságot teszek arról, hogy Istennek tudomása van a terheinkről, és meg fog erősíteni minket, hogy megerősíthessünk másokat. Ez nem jelenti azt, hogy a gondjaink mindig el fognak tűnni, vagy hogy a világ hirtelen békés lesz. Viszont nem is találnak süket fülekre az imáitok. Ahogy azoknak az imái sem, akiknek gondját viselitek: az özvegyeknek, az elváltaknak, a magányosoknak, az elgyengülteknek, a betegeknek, a reményvesztetteknek – mindenkinek.¹²

Fivérek és nőtestvérek! Az egymás terheinek viselése során általunk nyújtott szolgálat létfontosságú – szó szerint a Mester munkája. Az irodámba érkező levelek nagy száma is azt mutatja, mily nagy szükség van a segítségre. Ez a segítség mennyei manna azoknak, akik küszködnek.

Egyszer a következőket mondtam: „Amikor... azokról beszélünk, akik eszközök Isten kezében, jusson eszünkbe, hogy nem minden angyal érkezik a fátyol túloldaláról. Néhányuk közöttünk jár és beszélgetünk velük – itt, most, minden egyes nap. Néhányuk a mi környékünkön lakik. Vannak közöttük olyanok, akik életet adtak nekünk, az én esetemben pedig az egyikük igent mondott arra, hogy

hozzám jöjjön feleségül. Igen, a menny soha nem tűnik annyira közelinek, mint amikor olyan emberek kedvességében és odaadásában látjuk megnyilvánulni Isten szeretetét, akik annyira jók és tiszták, hogy az egyetlen szó, amely eszünkbe jut róluk, az *angyali*.”¹³

Amikor arra törekedtek, hogy könnyítsetek valaki másnak a terhein, akkor számomra igazán az irgalom angyalai vagytok, a szó legszorosabb értelmében. Kívánom, hogy a százszorosát kapjátok vissza mindannak, amit adni igyekeztek. ■

JEGYZETEK

1. Lásd “Mental Health by the Numbers,” National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Lásd “World’s Largest Porn Site Reveals the Most-Searched Porn Genre of 2016,” Fight the New Drug, Jan. 9, 2017, fightthenewdrug.org.
3. “Parenting in America,” Pew Research Center, Dec. 17, 2015, pewsocialtrends.org; lásd még D’Vera Cohn and Andrea Caumont, “10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World,” Pew Research Center, Mar. 31, 2016, pewsocialtrends.org.
4. Lásd Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary, 11th ed. [2003], “empathy.”
5. Magánlevelezés.
6. Jeffrey R. Holland: Mint az elroshadt edény. *Liahóna*, 2013. nov. 40.
7. Lásd rosallyncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; lásd még Rosalynn Carter, in Randi Kaplan, “How to Care for the Caregiver,” May 13, 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, “When One Needs Care, Two Need Help,” *Ensign*, Mar. 2016, 38.
9. Jeffrey R. Holland, “A Handful of Meal and a Little Oil,” *Ensign*, May 1996, 31.
10. David Batty, “Finding Hope in the Midst of Life’s Problems,” livingfree.org.
11. Lásd Anne C. Pingree, “Making Weak Things Become Strong,” *Ensign*, Dec. 2004, 28–30.
12. Lásd Dallin H. Oaks: Meggyógyítja a súlyos terhet cipelőket. *Liahóna*, 2006. nov. 6–9.
13. Vö. Jeffrey R. Holland: Az angyalok szolgálata. *Liahóna*, 2008. nov. 30.

4. FEJEZET

Légy éber!

Ez a Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban című új, négykötetes egyháztörténeli elbeszélés negyedik fejezete. A könyv 14 nyelven lesz elérhető nyomtatásban, továbbá az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténet rovatában, valamint a saints.lds.org oldalon is. A további néhány fejezet a következő lapszámokban lesz közzétéve, amíg a könyv első kötete meg nem jelenik az év második felében. Ezek a fejezetek 47 nyelven lesznek elérhetőek az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban és a saints.lds.org oldalon.

A huszonegy éves Emma Hale először akkor hallott Joseph Smithről, amikor a fiatalember 1825 őszén elszegődött Josiah Stowellhez. Josiah azért bérelte fel őt és az apját, hogy segítsenek neki elásott kincseket felkutatni a birtokán.¹ A helyiek azt regélték, hogy évszázadokkal korábban egy csapat felfedező kitermelt egy ezüstlelőhelyet, a kincset pedig a környéken rejtették el. Tudva, hogy Joseph tehetséges a látókövek használatában, Josiah a kutatásban való segítségért cserébe jó bért kínált neki, továbbá részesedést abból, amit találnak.²

Emma édesapja, Isaac támogatta a vállalkozást. Miután Joseph és az édesapja megérkezett Stowelléknek a pennsylvaniai Harmonyban – Palmyrától mintegy 250 kilométerre – fekvő birtokára, aláírták a szerződéseket. Isaac tanúként szerepelt ezeken. Emellett a saját otthonában szállást biztosított a munkásoknak.³

Emma nem sokkal ezután találkozott Josephfel, aki fiatalabb volt nála, több mint 180 cm magas, és látszott rajta, hogy hozzá van szokva a kemény munkához. Kék szeme volt, világos bőre, és enyhén bicegett. A mondatfűzése döcögős volt, és néha túl sok szóval fejezte ki magát, de beszédén érződött a természetes értelem. Az édesapjával együtt rendes emberek voltak, akik inkább a maguk módján hódoltak Istennek, és nem jártak el abba a templomba, ahova Emma és a családja járt.⁴

Joseph és Emma is szívesen töltött időt a szabadban. Emma már gyermekkorától fogva szeretett lovagolni és az otthona közelében lévő folyón evezni. Joseph nem volt képzett lovas, viszont kiválóan értett a birkózáshoz és a labdajátékokhoz. Könnyen megtalálta a közös hangot másokkal, sokat mosolygott, és gyakran viccelődött vagy anekdotázott. Emma visszafogottabb volt, de ő is szerette a vicceket, és bárkivel el tudott beszélgetni. Olvasni és énekelni is szeretett.⁵

Ahogy teltek a hetek, és Emma egyre jobban megismerte Josephet, a szülei aggódni kezdtek kettejük kapcsolata miatt. Joseph egy másik államból származó szegény napszámos volt, a szülők pedig abban reménykedtek, hogy a lányuk hamarosan elveszíti iránta az érdeklődését, és a völgy valamelyik tehetősebb családjából

választ magának férjet. Emma édesapjának ráadásul a kincskeresésből is kezdett elege lenni, és gyanakvással figyelte Joseph ebben játszott szerepét. Úgy tűnt, hogy Isaac Hale-t az sem érdekli, hogy Joseph korábban – amikor világossá vált, hogy nem fognak találni semmit – már megpróbálta lebeszélni Josiah Stowellt a keresés folytatásáról.⁶

Emma minden általa ismert férfinél jobban kedvelte Josephet, és továbbra is találkozgatott vele. Joseph azt követően is Harmonyban maradt, hogy sikerült rábeszél-
nie Josiah-t az ezüst utáni kutatás feladására, és ezután Josiah gazdaságában dolgozott tovább. Időnként egy másik környékbeli gazdálkodó családnak, Joseph és Polly Knightnak is dolgozott. Amikor pedig éppen nem munkával, akkor Emmával töltötte az időt.⁷

Ez a ház Isaac és Elizabeth Hale házának pontos másolata, melyet az egyház 2015-ben épített fel a pennsylvania állambeli Harmonyban. Joseph Smith akkor ismerte meg a lányukat, Emmát, amikor a birtokukon lakott, miközben Josiah Stowellnek dolgozott

A Smith család rönkháza a New York-i Manchesterben az eredeti szerkezet felhasználásával lett helyreállítva. 1827-es házasságkötésük után itt élt Joseph és Emma, Joseph szüleivel együtt

Joseph és a látóköve hamarosan szóbeszéd tárgya lett Harmonyban. A település néhány idősebb lakosa hitt a látókok létezésében, de a gyermekeik és az unokáik közül sokan voltak, akik nem. Josiah unokaöccse család vádjával bíróság elé idézte Josephet, azt állítva, hogy kihasználta a nagybátyját.

A helyi bíró előtt Joseph elmagyarázta, milyen körülmények között talált rá a kőre. Az édesapja a vallomásában arról tanúskodott, miszerint állandóan kérte Istent, hogy mutassa meg számukra az akaratát Joseph csodás látnoki tehetségét illetően. Végül Josiah állt a bíróság elé, és kijelentette, hogy Joseph nem szedte rá.

„Jól értem tehát – kérdezte a bíró –, hogy Ön úgy hiszi, hogy ez a fogoly a kő segítségével látni képes?”

Josiah kijavította: „Határozottan tudom, hogy ez valóban így van.”

Josiah köztiszteltben álló férfi volt a közösségben, és az emberek elfogadták a szavát. Végül a meghallgatás nem eredményezett bizonyítékot azt illetően, hogy Joseph megtévesztette volna Josiah-t, így a bíró ejtette a vádat.⁸

1826 szeptemberében Joseph visszatért a dombra a lemezekért, de Moróni közölte vele, hogy továbbra sem áll készen az átvételükre. „Hagyd el a kincsvadászok társaságát!” – szólította fel Josephet az angyal, mivel gonosz emberek is voltak köztük.⁹ Moróni még egy évet adott neki,

hogy az akaratát összhangba hozza Isten akaratával. Ha mégsem tenné, úgy a lemezek soha nem lesznek rábízva.

Az angyal azt is közölte vele, hogy a következő alkalommal hozzon magával valakit. Ugyanezt kérte tőle akkor is, miután Joseph először ment el a dombhoz. Csakhogy Alvin azóta meghalt, ezért Joseph nem értette a kérést.

„Ki a megfelelő személy?” – kérdezte.

„Tudni fogod” – felelte Moróni.

Joseph a látókö segítségével kereste az Úr útmutatását, és megtudta, hogy a megfelelő személy: Emma.¹⁰

Josephet már az első találkozásuk alkalmával vonzotta Emma. Alvinhoz hasonlóan ő is olyan ember volt, aki Joseph segítségére lehetett abban, hogy azzá a férfivá váljon, akire az Úrnak szüksége volt a munkája véghezvitelében. Emma azonban ennél többet is jelentett számára. Szerelmes volt belé, és el akarta venni feleségül.¹¹

Decemberben Joseph huszonegy éves lett. Korábban mindig engedte, hogy ide-oda rángassák azok elvárásai, akik ki akarták használni a tehetségét.¹² A dombon tett utolsó látogatását követően azonban tudta, hogy többet kell tennie azért, hogy felkészítse magát a lemezek átvételére.

Mielőtt visszatért volna Harmonyba, elbeszélgetett a szülei-vel. „Eldöntöttem, hogy megházasodom – közölte velük –, és

1827. szeptember 22-ének éjszakáján Joseph és Emma lovaskocsra ült, és ehhez a dombhoz hajtott, ahol a Mormon könyve lemezei voltak elásva. Miután szert tett a lemezekre, Joseph hosszú ideig egy üreges fatörzsben rejtegette azokat, hogy megóvjá a kincskeresőktől

ha nem ellenzitek, akkor Emma Hale kisasszony lesz a választottam.” Szüleit örömmel töltötte el a döntése, és Lucy arra biztatta, hogy az esküvőt követően lakjanak náluk.¹³

Azon a télen Joseph a lehető legtöbb időt töltötte Emmával, időnként kölcsön kérve Knighték szánját, amikor a hó miatt nehéz volt eljutni a Hales család otthonáig. Emma szülei azonban továbbra sem kedvelték, és a család meggyerésére irányuló erőfeszítései kudarcot vallottak.¹⁴

1827 januárjában Emma meglátogatta Stowelléket, ahol a családja helytelenítő tekintetének keresztütüzétől távol tölthetett időt Josephfel. Ott Joseph megkérte Emma kezét, aki először meglepettnak tűnt. Tudta, hogy a szülei ellenezni fogják a házasságot.¹⁵ Joseph azonban arra biztatta, hogy gondolja át: akár rögtön el is szökhetnek.

Emma megfontolta az ajánlatot. Ha hozzámegy Josephhez, azzal csalódást fog okozni a szüleinek – ám ez mégis az ő döntése, ő pedig szerelmes volt Josephbe.¹⁶

Kevéssel később, 1827. január 18-án Joseph és Emma összeházasodott a helyi békebíró otthonában. Ezt követően Manchesterbe mentek, és Joseph szüleinek új házában elkezdtek a közös életüket. A ház kényelmes volt, azonban az idősebb Joseph és Lucy a lehetőségein felül költött

rá, elmaradtak a részletekkel, és elvesztették az ingatlant. Onnantól az új tulajdonostól bérelték azt.¹⁷

Örültek, hogy velük lakik Joseph és Emma, ugyanakkor aggódtak fiuk isteni elhívása miatt. A környéken lakó emberek hallottak az aranylemezekről, és néha a keresésükre indultak.¹⁸

Egy nap Josephnek a településen volt dolga. A szülei vacsorára várták vissza, és megijedtek, amikor nem tért haza. Órákon keresztül álmatlanul vártak rá. Amikor Joseph végül belépett az ajtón, kimerülten leroskadt egy székbe.

„Miért jöttél ilyen későn?” – kérdezte az édesapja.

„Eddigi egész életem legsúlyosabb korholásában részesültem” – felelte Joseph.

„Ki vont téged felelősségre?” – tudakolta az apja.

„Az Úr angyala volt az – válaszolta Joseph. – Azt mondta, hogy eleddig gondatlan voltam.” A Morónival való következő találkozás napja gyorsan közelgett. „Muszáj serénykednem – mondta Joseph. – Neki kell fogynom azon dolgoknak, melyeket Isten megtennem parancsolt.”¹⁹

Az őszi aratás után Josiah Stowell és Joseph Knight érkezett Manchester környékére üzleti ügyben. Mindkét férfi tudta, hogy mindjárt négy éve lesz annak, hogy Joseph

először látogatott a dombhoz, és már nagyon szerették volna megtudni, hogy Moróni rábízta-e végre a lemezeket.

A helyi kincskeresők is tudták, hogy itt az idő, amikor Joseph átveszi a feljegyzéseket. Az egyikük, egy bizonyos Samuel Lawrence, már egy ideje a dombot járta a lemezek után kutatva. Attól tartva, hogy Samuel bajt fog keverni, Joseph szeptember 21-ének estéjén elküldte az apját Samuel házához, hogy tartsa szemmel a férfit, és állja útját, ha úgy látja, hogy a domb felé veszi az irányt.²⁰

Ezután Joseph felkészült a lemezek elhozatalára. A dombnál tett éves látogatására másnap kellett sort kerítenie, azonban úgy tervezte, hogy a kincskeresők megelőzése érdekében már röviddel éjfél után, vagyis szeptember 22-ének kora hajnalán meg fog érkezni oda – amikor senki nem számít arra, hogy ő odakint lesz.

Azonban azt is meg kellett még oldania, hogy a lemezek védve legyenek, miután magához veszi őket. Miután a legtöbb családtag aludni tért, halkan megkérdezte az édesanyjától, hogy nincs-e egy kulcsos ládája. Lucynek nem volt ilyen, és aggódni kezdett.

„Ne is gondold vele – mondta Joseph. – Mostan még nagyon jól megleszek nélküle.”²¹

Hamarosan belépett az utazáshoz öltözött Emma, majd kettesben felszálltak Joseph Knight lovaskocsijára, és elindultak az éjszakába.²² Amikor megérkeztek a dombhoz, Emma a kocsin várakozott, miközben Joseph felkaptatott a domboldalon a lemezek rejtékhelyéhez.

Moróni megjelent, Joseph pedig kiemelte az aranylemezeket és a látóköveket a kőládából. Mielőtt Joseph elindult volna lefelé a dombról, Moróni emlékeztette, hogy senkinek se mutassa meg a lemezeket, azok kivételével, akiket az Úr kijelölt. Megígérte neki, hogy a lemezek védve lesznek, ha mindent megtesz a megőrzésükért, ami csak az erejéből telik.

„Ébernek s a bizományodhoz hűnek kell lenned – közölte vele Moróni –, máskülönben gonoszok vesznek erőt rajtad, minthogy ők minden lehető tervet s mesterkedést kigondolnak, elvonandó azokat tőled. Ha pedig nem figyelmezel folytonosan, akkor sikerrel járnak.”²³

Joseph levitte a lemezeket a domb aljába, de még

mielőtt elérte volna a kocsit, biztonságba helyezte őket egy üreges fatörzsben, ahol védve lehetnek addig, amíg szerez egy kulcsos ládát. Ezután megkereste Emmát, és pirkadatra hazaértek.²⁴

A Smith család otthonában Lucy aggódalmasan várta Josephet és Emmát, miközben reggelit szolgált fel a férjének, valamint Joseph Knightnak és Josiah Stowellnek. Munka közben a szíve hevesen vert abbéli aggodalmában, hogy a fia a lemezek nélkül fog hazatérni.²⁵

Nem sokkal később Joseph és Emma lépett be a házba. Lucy odanézett, hogy lássa, Josephnél vannak-e a lemezek, de az üres kezei láttán remegve hagyta el a szobát.

Joseph utánament. „Anyám! – mondta. – Ne nyugtalankodj!” Átadott neki egy zsebkendőbe csomagolt tárgyat. Lucy a szövegeten keresztül egy nagy cvikkerre emlékeztető valamit tapintott ki. Ez volt az Urim és Tummim, az a látókópár, melyet az Úr a lemezek fordításához készített.²⁶

Lucy fellelkesült. Joseph olyannak tűnt, mint akinek nagy teher esett le a válláról. Amikor azonban visszatért a házba a többiekhez, szomorú arcot vágott, és csendben fogyasztotta el a reggelijét. Amikor végzett, letörten a kezére támasztotta a fejét. „Csalódnom kellett” – szólt Joseph Knighthoz.

„Nos – mondta az idősebb férfi –, sajnálom.”

„Roppantul csalódnom kellett – ismételte meg Joseph, miközben az arcán megjelent egy széles mosoly. – Tízszer nagyszerűbb annál, amit vártam!” Ezt követően leírta a lemezek méretét és súlyát, majd izgatottan beszélt az Urim és Tummimról.

„Bármit képes vagyok látni – mondta. – Csodás!”²⁷

Miután Joseph megkapta a lemezeket, másnap egy közeli településre ment kutatót javítani, hogy pénzt szerezzen egy kulcsos ládára. Ugyanazon a délelőttön id. Joseph Smith – akinek a családi otthon melletti domb túloldalán volt dolga –, meghallotta, amint férfiak egy csoportja összeesküvést sző az aranylemezek ellopására. „Miénk lesznek a lemezek – mondta az egyikük –, Joe Smith és a pokol minden ördöge dacára is.”

Id. Joseph Smith riadtan tért haza, és beszámolt Emmának. Emma elmondta, hogy nem tudja, hol vannak a lemezek, de meggyőződése, hogy Joseph biztonságba helyezte azokat.

„Bizonyára – felelte Joseph édesapja –, de ne feledd, hogy Ézsau egy kis dolgon veszítette el az áldását és az elsőszülöttségét. Josephfel is ekképpen lehet.”²⁸

Hogy meggyőződjön arról, hogy a lemezek biztonságban vannak, Emma lóra szállt, és több mint egy órát lovagolt addig a birtokig, ahol Joseph dolgozott. Férjét, akit az aznapi munka nyomán sár és veríték borított, a kút mellett találta. Hallva a veszélyről, Joseph beletekintett az Urim és Tummimba, és látta, hogy a lemezek biztonságban vannak.

Otthon eközben id. Joseph Smith fel-alá járkált a ház mellett, percenként pillantva ki az útra, amíg végre meglátta Josephet és Emmát.

„Apám! – szólította meg Joseph, amint közelebb lovagoltak. – Minden tökéletesen biztonságban van, nincs ok a riadalomra.”²⁹

Ennek ellenére cselekedni kellett.

Joseph a dombhoz sietett, és miután megtalálta a fatörzset, valamint az abban elrejtett lemezeket, gondosan begöngyölte azokat egy ingbe.³⁰ Ezután eltűnt az erdőben, és hazafelé vette az irányt, tekintetével a lehetséges veszélyeket kutatva. A fák elrejtették az országúton közlekedő emberek elől, egyúttal azonban rengeteg rejtekhelyet kínáltak a tolvajoknak is.

A feljegyzések súlya alatt erőlködve Joseph olyan sebesen vágott keresztül az erdőn, amennyire csak tudott. Egy kidőlt fa állta az útját, és amikor átugrotta, érezte, ahogy hátulról valami kemény csapódik neki. Megfordulva azt látta, hogy egy férfi ront rá, bunkósbotként forgatva a puskáját.

Az egyik karjával szorosan magához ölelve a lemezeket, Joseph egy ütéssel földre küldte a férfit, és még mélyebbre nyomakodott a sűrűbe. Úgy egy kilométert futhatott, amikor egy másik férfi ugrott elő egy fa mögül, és puskatussal megütötte. Miután Joseph sikeresen megvédte magát, elrohant és kétségbeesetten igyekezett kikeveredni

az erdőből. Nem jutott azonban messzire, amikor egy harmadik támadó olyan erős ütest mért rá, hogy megtántorodott. Minden erejét összeszedve Joseph is bevitt egy kemény ütest a férfinak, és hazafutott.³¹

A házhoz érve Joseph berontott az ajtón, még mindig az egyik karja alatt szorongatva a nehéz csomagját. „Apám! – kiáltotta. – Nálam vannak a lemezek!”

Tizennégy éves húga, Katharine, segített az asztalra helyezni a csomagot, miközben a család többi tagja is Joseph köré gyűlt. Joseph látta, hogy az édesapja, valamint az öccse, William is szeretné kibontani a lemezeket, de megállította őket.

„Nem láthatjuk őket?” – kérdezte az idősebb Joseph.

„Nem – mondta a fia. – Első alkalommal engedetlen voltam, de ezúttal hűségesnek szándékozom lenni.”

Miután közölte velük, hogy a ruhán keresztül megtapogathatják a lemezeket, az öccse, William, felemelte a csomagot. Kőnél nehezebb volt, és William azt is érezte, hogy lapjai vannak, amelyek egy könyv oldalaihoz hasonlóan mozognak.³² Joseph elküldte a legfiatalabb öccsét, Don Carlost, hogy hozzon egy kulcsos ládát Hyrumtól, aki a feleségével, Jerushával, valamint az újszülött lányukkal szintén ott lakott az út mentén.

Hamarosan Hyrum is megérkezett, majd amikor a lemezek már biztonságban voltak a ládában, Joseph leroskadt a legközelebbi ágyra, és elkezdett beszámolni a családjának az erdőbeli támadókról.

Beszéd közben rájött, hogy fáj a keze. Valamikor a támadás során kiugrott az egyik hüvelykujja.

„Kénytelen vagyok abbahagyni a beszédet, Apám – mondta hirtelen –, és megkérni téged, hogy tedd helyre a hüvelykujjamat.”³³ ■

Az idézett művek részletes felsorolása a saints.lds.org oldalon tekinthető meg angol nyelven.

Ahol a jegyzetekben a Téma megjelölés szerepel, ott további tudnivalók olvashatók a saints.lds.org oldalon.

JEGYZETEK

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, in *JSP*, D1:345–52.
2. Smith, *Biographical Sketches*, 91–92; Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1835, 2:200–202; Joseph Smith History,

Joseph egy ehhez hasonló kulcsos ládát kért kölcsön a bátyjától, Hyrumtól, hogy abban tárolja a Mormon könyve lemezeit

- 1838–56, volume A-1, 7–8, in *JSP*, H1:234 (draft 2); Smith, *On Mormonism*, 10. **Téma:** Kincskeresés
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, in *JSP*, D1:345–52.
4. Pratt, *Autobiography*, 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 66–67; Woodruff, *Journal*, July 4, 1843, and Oct. 20, 1855; Emmeline B. Wells, “L.D.S. Women of the Past,” *Woman’s Exponent*, Feb. 1908, 36:49; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289; lásd még Staker and Ashton, “Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home”; és Ashurst-McGee, “Josiah Stowell Jr.–John S. Fullmer Correspondence,” 108–17.
5. Baugh, “Joseph Smith’s Athletic Nature,” 137–50; Pratt, *Autobiography*, 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 66–67; *Recollections of the Pioneers of Lee County*, 96; Younggreen, *Reflections of Emma*, 61, 67, 65, 69; Emmeline B. Wells, “L.D.S. Women of the Past,” *Woman’s Exponent*, Feb. 1908, 36:49.
6. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP*, H1:234 (draft 2); Smith, *Biographical Sketches*, 92; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 51–53; Staker, “Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home,” 104.
7. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7–8, in *JSP*, H1:234–36 (draft 2); Knight, *Reminiscences*, 2; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290.
8. William D. Purple, “Joseph Smith, the Originator of Mormonism,” *Chenango Union*, May 2, 1877, [3]; lásd még An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (Feb. 9, 1788), *Laus of the State of New-York* (1813), 1:114. **Téma:** Joseph Smith 1826-os pere
9. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, July 1859, 169.
10. Knight, *Reminiscences*, 2.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, 96; lásd még Knight, *Reminiscences*, 2.
12. Lásd “The Original Prophet,” *Fraser’s Magazine*, Feb. 1873, 229–30.
13. Lucy Mack Smith, History, 1845, 97.
14. Knight, *Reminiscences*, 2; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289.
15. Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP*, H1:236 (draft 2).
16. Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290; Joseph Lewis and Hiel Lewis, “Mormon History. A New Chapter, about to Be Published,” *Amboy Journal*, Apr. 30, 1879, 1; lásd még Oliver Cowdery, “Letter VIII,” in *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1835, 2:201.
17. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP*, H1:236 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 4, [11]–[12]; book 5, [1]–[3]. **Téma:** A Szent Liget és a Smith család gazdasága
18. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, July 1859, 167–68.
19. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [4]–[6].
20. Knight, *Reminiscences*, 2.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [6].
22. Lucy Mack Smith, History, 1845, 105.
23. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [1].
24. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, June 1859, 165–66; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [6].
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [6]–[7]; Knight, *Reminiscences*, 2.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [7]–[8].
27. Knight, *Reminiscences*, 2–3; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5, in *JSP*, H1:222 (draft 2); lásd még Alma 37:23.
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [8]–[10]; “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 166; Smith, *Biographical Sketches*, 103; lásd még 1 Mózes 25:29–34.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [10] és a mellette lévő papírtöredék.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [11]. **Téma:** Aranylemezek
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [11].
32. “The Old Soldier’s Testimony,” *Saints’ Herald*, Oct. 4, 1884, 643–44; Salisbury, “Things the Prophet’s Sister Told Me,” 1945, Church History Library; Ball, “The Prophet’s Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates,” 1954, Church History Library; Smith, *William Smith on Mormonism*, 11; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [11]; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290.
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 5, [11]–[12]. **Téma:** Lucy Mack Smith

AZ EGYHÁZ ITT?

36 évesen csatlakoztam az egyházhoz, és időnként lelkileg erősnek éreztem magam. Máskor viszont mindent csak megszokásból csináltam. A zsúfolt munkabeosztásom, a feleségem új munkája, a rossz egészségi állapot és egyéb kihívások közepette elkezdtem lelkileg küszködni. Jártam istentiszteletre, és segítettem tanítani a diakónusok kvórumában, de ennél többre nem tudtam rávenni magamat. Nem találtam magamban annyi erőt, hogy kinyissam a szentírásaimat vagy letérdeljek imádkozni.

Akkor is éppen ezzel küszködtem, amikor üzleti ügyben Észak-Chilébe utaztam. A copiapói reptérről két órát vezettünk az Atacama-sivatagban található helyszínre, ahol napelemtelep

épült. A helyszín meglepően távol volt mindentől, mérföldeken keresztül nem volt más, csak a vörös sivatag. Elképesztően kihalt volt a táj.

Miután úgy egy hetet töltöttünk a helyszínen, elmentünk bevásárolni a legközelebbi városba, ahol megakadt a szemem egy épületen. Megkértem a sofőrünket, hogy húzódjon le. Az épületnek fekete kovácsoltvas kerítése, azon belül pedig gyönyörű udvara volt. Az épület homlokzatán ismerős tábla: La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días – vagyis Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza.

„Az egyház itt?” – ötlött fel bennem a kérdés. Elámultam azon, hogy az egyház a világnak ezen eldugott helyére is eljutott. Lefényképeztem a

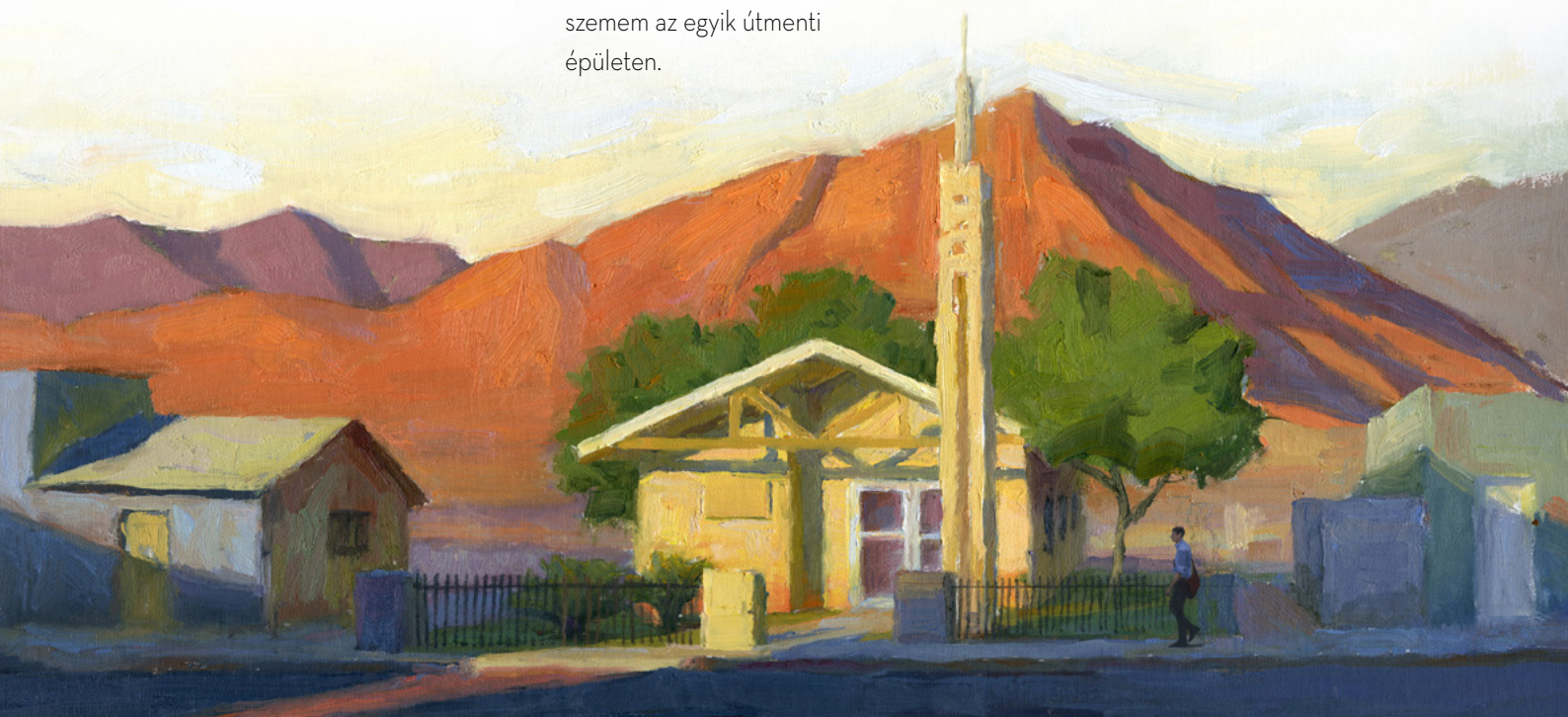
festői gyülekezeti házat, és átküldtem a feleségemnek. A válasza mélyrehatóan megérintett: „Mennyei Atya mindenütt figyelemmel kíséri a népét.”

Ez egy közvetlenül nekem szóló üzenet volt Mennyei Atyámtól. A mindennapi élet nyomása alatt elfelejtettem – és eszembe kellett juttatni –, hogy Mennyei Atya szereti minden gyermekét. Szereti azokat a szenteket, abban a távoli kisvárosban a sivatag közepén, és engem is szeret.

Aznap este térdre ereszkedtem, és megköszöntem Mennyei Atyának az aznapi áldásaimat. Annak tudása, hogy Ő szeret engem, segített visszaépítenem a lelkeségemet, és továbbra is naponta megerősít engem. ■

Jon Evans, USA, Kalifornia

Miközben a legközelebbi városba tartottunk bevásárolni, megakadt a szemem az egyik útmenti épületen.

KÉT MISSZIÓ, KÉT MEGÁLDOTT CSALÁD

Amikor az Arizonai Mesa Misszióban szolgáltam, gyakran kaptam ímélt Argentínából a nővéremtől.

Natalia nem volt az egyház tagja. Évekkel azelőtt, amikor elhunyt a kislánya, a családjuk megpróbálta megosztani vele az evangéliumot, de ő nem volt fogadókész.

A misszióm idején újra és újra megosztottam vele a bizonyágomat. Az egyik íméltben beszámoltam neki egy asszonyról, akit a társammal együtt megismertünk. Az ő lánya is elhunyt. Bizonyágot tettünk neki az örökkévaló családokról, és ő reményre talált abban, amit megosztottunk vele. Elmondtam Nataliának, hogy ő is tudna így érezni. A válaszában azt írta, hogy ő is szeretné érezni ezt a reményt, de úgy gondolja, hogy nem elég erős hozzá a hite.

Úgy döntöttem, hogy küldök Nataliának egy kézzel írt levelet, amelyben megkérem, hogy imádkozzon segítségért ahhoz, hogy hinni tudjon. Késztetést éreztem arra is, hogy az egyik bekezdést angolul írjam, egy misszionáriusnak címezve. Natalia csak spanyolul tudott, így azt mondtam neki, hogy keresse meg a misszionáriusokat, és kérje meg őket, hogy fordítsák le. Úgy voltam vele, hogy valamelyik misszionárius biztosan tud majd angolul.

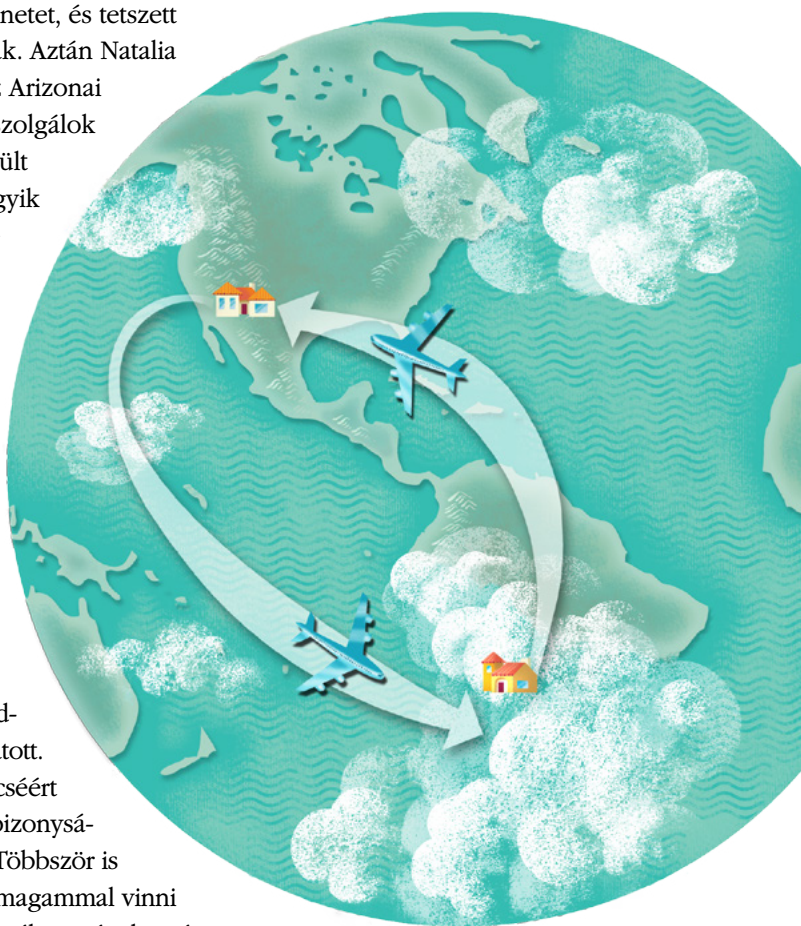
Hamarosan ímélt kaptam Nataliától. Megtalálta a misszionáriusokat, és megkérte őket, hogy fordítsák le a levelemet. Elolvasták magukban, aztán rámosolyogtak. Amikor Natalia megkérdezte, hogy mit írtam, azt felelték: „Beszéljünk meg!” Azt írtam benne, hogy Natalia

nem tudja feldolgozni a lánya halálát, és megkértem a misszionáriusokat, hogy tanítsák neki a szabadítás tervét.

A misszionáriusok megosztottak vele egy rövid üzenetet, és tetszett neki, amit tanítottak. Aztán Natalia elmondta, hogy az Arizonai Mesa Misszióban szolgálok az Amerikai Egyesült Államokban. Az egyik misszionárius, Larson elder, közölte, hogy ő is odavalósi.

Egy évvel később áthelyeztek arra a területre, ahol Larson elder családjá élt. Megismerkedtem a családjával, ahogy ő is az enyémmel, és mindkét család megáldott. Larson elder az öccsért imádkozott, aki a bizonyágával küszködött. Többször is lehetőségem nyílt magammal vinni őt misszionáriusi tevékenységekre, és segíteni a bizonyága megerősítésében. Larson elder és a társa tovább tanították Nataliát, aki végül megkeresztelkedett. Tudom, hogy az Úr azért küldött minket ellentétes irányba – engem Arizonába, Larson eldert pedig Argentínába –, hogy mindketten segíthessünk Neki megerősíteni egymás családját az evangéliumban. ■

Juan Manuel Gomez, Argentína, Rosario

Hálás vagyok azért, hogy számomra Arizonát, Larson elder számára pedig Argentínát jelölték ki, hogy így mindketten segíthessünk az Úrnak megáldani a családjunkat.

Bár ideges voltam, kihúztam magam,
és azt mondtam: „Az Utolsó
Napok Szentjeinek Jézus Krisztus
Egyházába járok.”

MEGÁLDVA HITEM MEGVALLÁSÁÉRT

19 évesen keresztelkedtem meg. Sokan voltak a családban és a barátaim között, akik nem fogadták el a döntésemet, hogy az egyházhoz csatlakozom, de ez nem tartott vissza. Két héttel később kezdtem a második évemet a főiskolán. Az egyetemre visszatérve idegeskedni kezdtem az új vallásom miatt.

Amiatt aggódtam, hogy nem lesz bátorságom kiállni a hitem mellett. Egyedül éreztem magam. A főiskolán nem ismertem egyetlen egyháztagot sem; nem tudtam, hogy hol találhatok egy gyülekezeti házat, vagy hogy van-e egyáltalán a közelben egyházközség vagy gyülekezet. Bátorságért imádkoztam Mennyei Atyámhoz. Azért imádkoztam, hogy legyen önbizalmam kiállni az új keletű hitelveim mellett.

Néhány nappal később segítettem valakinek költözködni. Megismerkedtem egy Brian nevű sráccal, akivel barátok lettünk. Az egyik nap éppen a kampuszon sétáltunk keresztül, amikor megkérdezte, hogy mik a terveim vasárnapra. Elmondtam, hogy istentiszteletre fogok menni.

„Ó, és melyik egyházba jársz?”
– kérdezte.

Bár a gyomrom összeszorult, kihúztam magam, és azt mondtam: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába járok.”

Büszke voltam magamra! Együttal idegesen vártam, hogy mi lesz Brian reakciója. Ekkor megpillantottam a misszionáriusokat. Mielőtt Brian bármit is mondhatott volna, közöltem vele, hogy mindjárt jövök. Odaszaladtam a misszionáriusokhoz. Nagyon örültek a találkozásnak, és részletesen

elmagyaráztak mindent, amit tudnom kellett ahhoz, hogy eljussak másnap az istentiszteletre.

Visszamentem Brianhez, és elmagyaráztam a történeteket. Beszéltem neki egy kicsit az egyházról is, aztán majdnem ugyanúgy sétáltunk tovább, mintha mi sem történt volna – kivéve, hogy ruganyosabbak lettek a lépéseim. Éreztem azt a melegséget és békességet is, amelyet csak a Lélek képes megadni. Előtte amiatt aggódtam, hogy egyedül vagyok, és nem tudom, hova mehetek istentiszteletre, de úgy hiszem, hogy a misszionáriusok érkezése – pont ott, pont akkor – Mennyei Atyám számomra adott áldása volt a hitem megvallásáért.

Több mint 10 év telt el, és azóta a nap óta soha nem félek kimondani: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok!” ■
Kristin McElderry, USA, Massachusetts

AZ ÚR SEGÍTSÉGE KÉT AGYMŰTÉT SORÁN

Miközben fizioterápián vettem részt a hátfájásom miatt, azt vettem észre, hogy a testem bal oldala gyenge és zsibbadt. Amikor vázoltam ezeket a tüneteket a fizioterapeutámnak, aggódni kezdett és arra biztatott, hogy keressék fel egy orvost.

Az MRI kimutatta, hogy az évek során az agyam a koponyacsonton kívülre türemkedett, és az emiatt a nyakamnál összegyűlt gerincvelői folyadék nyomta az ideget. Ez súlyos és kitartó fejfájást és egyéb fájdalmakat eredményezett. Csak a műtéti megoldás jöhetett szóba. Elvégezték, de továbbra is folyamatos volt a fájdalom.

Fél évre rá visszamentem az orvoshoz további vizsgálatokra, és kiderült, hogy a korábbinál is több gerincfolyadék gyűlt össze. Rettegtem az újabb fájdalmas műtéttől. A férjemmel több orvostól is szakvéleményt kértünk,

majd annál az orvosnál maradtunk, aki biztos volt benne, hogy az agyam egy részének eltávolítása segíthet rajtam.

A második agyműtétből való felépülésem életem leggyötrelmesebb élménye volt. Kétségbeesetten kerestem a Lelket, hogy megnyugvást hozzon nekem. Beszédekét és himnuszokat hallgattam, és sok papsági áldást kaptam.

Fájdalmakkal teli felépülésem révén tudom, hogy Mennyei Atyám hallotta az imáimat és azokat az imákat, amelyeket mások mondtak értem. Embereket küldött hozzám, amikor arra volt szükségem. Az osztályomon az egyik nővér segített megtanulni, hogy mire figyeljek a gyógyszerekkel. A nagybátyám és nagynéném kórházba vittek, amikor a kiszáradás jeleit észlelték rajtam. Egy elemis kisfiú pedig azzal igyekezett segíteni a családjának,

hogy az ajtónk előtt hagyta a játékeit a fiam számára. Ezeken és sok más élményen keresztül is éreztem, hogy a Szabadító megerősít engem, a bizonyosságom pedig napról napra növekszik. Ez egy figyelemre méltó és szent élmény volt, amely egy igazán fájdalmas élményből fakadt.

Bár a második műtétem sikeres volt, a rossz közérzet nem múlt el teljesen, és meg kellett tanulnom együtt élni a krónikus fájdalommal, bízva abban, hogy Mennyei Atyának célja van ezzel. Mindazonáltal abban az ígéretében van a reménységem, mely szerint továbbra is meg fog erősíteni engem a kihívásaimban, mert azt mondta, hogy „az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezetekben, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak” (T&S 84:88). ■

Bryn Booker, USA, Idaho

Az MRI kimutatta, hogy a nyakamnál összegyűlt gerincvelői folyadék okozta a fájdalmaimat. Csak a műtéti megoldás jöhetett szóba

Írta: Michael
John U. Teh elder
a Hetvenektől

A kitartás kényes egyensúlya

Nemrégiben elbeszélgettem a gyermekeimmel, az unokahúgaimmal és egy ifjú barátommal, hogy képet kapjak a mai fiatal felnőttek előtt álló kérdésekről, kihívásokról, csalódásokról és győzelmekről. Elgondolkodtam és imádkoztam az elmondottakról, és összefoglaltam ezeket néhány pontba, amelyeket most abban a reményben osztok meg veletek, hogy a segítségetekre lesznek e kérdések és kihívások némelyikének megválaszolásában.

Hallgassatok a Szentlélekre!

Ellentétben azzal, amit közületek időnként néhányan érezhetnek, kijelentem, hogy Mennyei Atyánk igenis válaszol az imáinkra, az Ő saját módján. Gondoljatok a következő szentírásokra:

„Mert mindenki kap, aki kér; és aki keres, talál; és aki kopogtat, annak megnyitják” (3 Nefi 14:8).

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől,

a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki” (Jakab 1:5).

„Igen, íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik” (T&Sz 8:2).

Hogyan kaphatunk akkor választ és kinyilatkoztatást? Honnan tudhatjuk, hogy a Szentlélek szól, nem pedig csupán a saját gondolataink? Elmondok két élményt a saját életemből, amelyek lefektettek egy mintát.

Miután Teh nőtestvérrel már egy ideje randevúztunk, egyértelmű lett, hogy vele szeretném tölteni az örökévalóságot. Ezt a célt természetesen belefoglaltam az őszinte imáimba és a böjtömbe. Ez semmiféle különösebb változást nem eredményezett az érzésemben. Nem éreztem égető érzést a mellkasomban. Viszont továbbra is jó érzéseim voltak a döntéssel kapcsolatban, így hát kitartottam. Teh nőtestvér is ezzel megegyező választ

Bizonyágomat teszem, hogy képesek vagyunk „mindvégig élvezni” az utazást, amikor követjük a Szentlélektől érkező készítéseket, a jót választjuk a gonosz helyett, és egyensúlyt teremtünk a feladataink között.

kapott, szóval itt vagyunk. Számos olyan döntésem volt ezen élmény óta, amelyekhez hasonló út vezetett (lásd T&Sz 6:22–23).

Állítsuk szembe ezzel azokat az élményeket, amelyek mostanában érnek a Tizenkét Apostol Kvórumától kapott, egy-egy cövekelnök elhívására vonatkozó konkrét megbízások során.

Miközben az ima és a böjt lelkével állok hozzá e feladatokhoz, olyan határozott benyomásokat kapok, amelyek segítenek felismernem, hogy kit kell elhívni. A benyomások néha az interjúztatás előtt, néha közben, néha pedig akár utána is érkeznek. Mindig érzem az égető érzést a mellkasomban. Időközben felismertem, hogy a Szentlélek ezen a módon irányít engem az ilyen megbízásokban.

Mi okozza a különbséget abban, ahogy a Szentlélek kapcsolatba lép velem? Nem tudom. A fontos az, hogy megtanultam felismerni ezeket a mintákat a számomra adott személyes kinyilatkoztatások jeleként. Megnyugvással és magabiztossággal tölt el a következő intelem: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezelnél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10).

A gonosz helyett a jót válasszátok!

Vannak emberek, akik szerint egyre nehezebb és nehezebb megkülönböztetni a helyeset a helytelentől. Úgy tűnik, mintha egyre több lenne a szürke zóna. Sok olyan téves, ám divatos vélemény van napjainkban, amely értelmesnek tűnik, ha kizárólag egy szűk látókörből tekintünk rá. Azonban a régi szemét újracsomagolva és találékony reklámmal megtámogatva is csak szemét marad.

A helyes és helytelen megkülönböztetése nem kell, hogy bonyolult legyen. Már a Szentlélek ajándékának elnyerése előtt részünk van Krisztus világosságának áldásában:

„Mert íme, Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélkezzetek; mert minden dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát tökéletes tudással tudhatjátok, hogy Istentől való.

Ám amely dolog arra veszi rá az embereket, hogy gonosz dolgokat cselekedjenek és ne higgyenek Krisztusban, hanem tagadják meg őt és ne szolgálják Istent, arról tökéletes tudással tudhatjátok, hogy az ördögtől való; mert ily módon munkálkodik az ördög, mert ő senkit nem vesz rá arra, hogy jót cselekedjen” (Moróni 7:16–17).

Napjaink egyik legnagyobb próbatétele az élő próféta támogatása. A legtöbben azt mondanánk erre: „Ó, ez könnyű! Már megtörtént. Pipa.”

Ugyanakkor elképesztő látni, miként reagálnak napjaink véleményeire némelyek azok közül, akik elméletileg támogatják az élő prófétát. Amikor a kortársak nyomásával szembeesünk, néhányan közülünk olyan véleményeket fogalmaznak meg, amelyek alapján mintha mégsem tudnánk, hogy van egy élő próféta.

Találjátok meg a helyes egyensúlyt!

Olyan sok a teendőtök, hogy úgy érzitek, sokfelé kellene szakadnotok? Tudjátok mi a helyzet? Az, hogy ez csak rosszabb lesz. A kérdés tehát

az: Hogyan találjátok meg a helyes egyensúlyt?

Az emberi lélek örökkévaló természetét, valamint az Isten fiaként vagy lányaként való azonosságokat használjátok jelzőfényként! Az erőteteket erre az igazságra összpontosítsátok, és arra, hogy ez mit jelent. Minden más kihullik az életetekből, vagy a megfelelő helyére kerül.¹ Két szentírás szolgálhat iránymutató tantételként:

„Hanem keressétek először Isten királyságát és az ő igazlelkűségét, és akkor ezek a dolgok is mind megadottnak majd nektek” (3 Nefi 13:33).

„Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Máté 6:20–21).

Akár hiszitek, akár nem, egykor én is ebben a cipőben jártam, amiben ti. Volt olyan pontja az életemnek, amikor teljes munkaidejű állásom volt,

este jártam iskolába, az iskola után pedig hajnalig egy részidős másodállásban dolgoztam – mindeközben Teh nőtestvérrel kisgyermeket neveltünk. Két hónapon keresztül mindössze a hét néhány napján jutott alvás, akkor is csak pár óra. Minde mellett az egyházközség püspökségében szolgáltam.

Ez volt életem egyik leggyümölcsözőbb időszaka. Szerintem soha nem használtam ki olyan hatékonyan a napi 24 órát, mint akkoriban.

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) arra emlékeztetett bennünket, hogy felelősséggel tartozunk a családnak felé, a munkaadónk felé, az Úr felé és önmagunk felé.

Hogyan egyensúlyozhatunk e felelősségek között? Hinckley elnök ezt mondta: „Nem hiszem, hogy nehéz lenne. Sokféle feladatkörben szolgáltam ebben az egyházban. Öt gyermek apja vagyok, akik akkor voltak kicsik és fiatalok, amikor én azokban a különböző feladatkörökben szolgáltam. [...] Élveztük az életet. Családi estet tartottunk. Csupán megtettük azt, amit az egyház elvárt tőlünk.”²

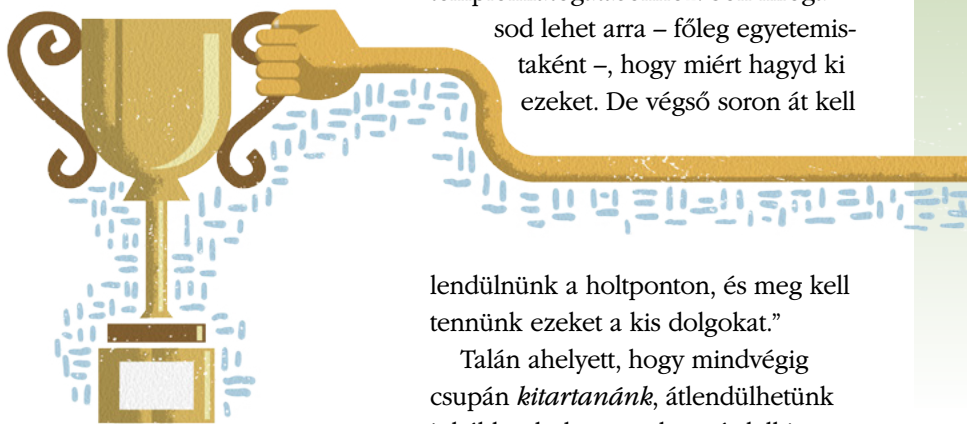
Élvezzétek mindvégig!

A mindvégig kitartás nem arról szól, hogy van egy evangéliumi ellenőrzőlista, amelyen végig kell menni, majd ezt mondani: „Megvagyok. Most már csak lavíroznom kell és fenn kell ezt tartanom valahogy.” Inkább a folyamatos tanulásról és növekedésről szól. Jézus Krisztus evangéliuma a

folyamatos bűnbánatról és változásról szól – inkább hegymenet, semmint séta a parkban.

Benjámin király azt mondta: „figyeljete rá, hogy mindezen dolgokat bölcsen és rendben tegyétek; mert nem szükséges, hogy egy ember gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi” (Móziás 4:27).

Egyes utolsó napi szentek kapva kapnak ezen a szentírásrészen, hogy

azt igazolják vele, miért nem igyekeznék keményebben vagy tesznek meg minden tőlük telhetőt. A gond ott van, hogy csak a szentírásrész első felére összpontosítanak.

A második rész így szól: „szükséges, hogy szorgalmas legyen, hogy ezáltal elnyerhesse a díjat; minden dolgot rendben kell tehát megtenni.” A két fél együtt világossá teszi, mit is jelent valóban bölcsen és rendben tenni a dolgokat.

Egy ifjú sportoló barátom elmagyarázta nekem, hogy milyen az, amikor *átlendül a holtpontra*: a megújult

erőnlétnek egy olyan érzése tölti el, amely kitartást ad ahhoz, hogy tovább tudjon menni akkor is, amikor fáradt.

Ami az élete egyéb területeit illeti, a barátom ezt mondta a holtpontról: „Egyetemistaként nagyon könnyen előfordulhat, hogy késő este érsz haza, aztán gyártasz egy kifogást, hogy túl fáradt vagy az imád elmondásához, vagy a szentírások olvasásához, vagy akár a rendszeres templomlátogatásokhoz. Sok kifogásod lehet arra – főleg egyetemistaként –, hogy miért hagyd ki ezeket. De végső soron át kell

lendülnünk a holtpontra, és meg kell tennünk ezeket a kis dolgokat.”

Talán ahelyett, hogy mindvégig csupán *kitartanánk*, átlendülhetünk inkább a holtpontunkon, és lelki lendületet véve mindvégig *élvezhetjük* is az utazást. Bizonyosságomat teszem, hogy képesek vagyunk ezt tenni, amikor követjük a Szentlélektől érkező késztetéseket, a jót választjuk a gonosz helyett, és egyensúlyt teremtünk a feladataink között. ■

Elhangzott a These Are Your Days [Ezek a ti napjaitok] című áhítati beszéd részeként, 2015. június 9-én a Brigham Young Egyetemen, Idahóban. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható a web.byui.edu/devotionalsandspeeches oldalon.

JEGYZETEK

1. Lásd Ezra Taft Benson, “The Great Commandment—Love the Lord,” *Ensign*, May 1988, 4.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 33.

Öszintének lenni magammal – és Istennel

Írta: Faith Sutherland Blackhurst

Körülbelül a missziós szolgálatom felénél a társammal nehezünkre esett jól együttműködni az egyházközségi misszióvezetőnkkel. Sok nézeteltérésünk volt, ezért úgy döntötünk, hogy megbeszéljük a püspökkel, hogy mi a teendő. Legbelül azt reméltem, hogy a püspök majd leül velem beszélgetni, és megoldja helyettünk a gondjainkat.

Ehelyett a püspök közölte velem, hogy kevélyen viselkedek, és túl keményen bírállok másokat. Miközben bosszankodva hazacsörtettem, azt éreztem, hogy engem nem értenek meg – hát hogy mondhat ilyet rólam? Érdekli egyáltalán, hogy milyen küzdelmek árán tudjuk csak megosztani az evangéliumot?

Ahogy ott gyalogoltunk, rázúdítottam az érzéseimet a társamra. Hirtelen azonban bevillant egy mondat: „A bűnösök keménynek találják az igazságot” (lásd 1 Nefi 16:2). Ettől földbe gyökerezett a lábam. Nyilvánvaló volt számomra, hogy a gondolat a Lélektől érkezett. A kevélységem talán megakadályozott abban, hogy

igaznak fogadjam el a püspök korholását – de hogyan is vitatkozhatnék a Szentlélekkel?

Hibáztam, és Isten tudatta velem.

Kigyomlálni az önigazolást

Akkoriban nagy volt a kísértés, hogy figyelmen kívül hagyjam mindazt, amit rosszul csinálok. Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából úgy látja, hogy „egyikünk sem szereti beismerni, ha letérőben van a helyes útról. [...] Következésképpen amikor megvizsgáljuk az életünket, azon torzítások, kifogások és történetek szűrőjén keresztül tesszük azt, melyekkel magunk előtt igazoljuk az érdemtelen gondolatainkat és tetteinket.”¹

Én például meggyőztem magamat arról, hogy a területünkön végzett misszionáriusi munka érdekében panaszkodom. És mivel nem fogadtam el az egyházközségi misszióvezetőnk hithű szolgálatát – még ha tökéletlennek tűnt is számomra –, hirtelen megláttam, hogy hálátlan, türelmetlen és – mondjuk ki – rosszindulatú voltam. A Lélek késztetésének köszönhetően

A kevélységem megakadályozott abban, hogy igaznak fogadjam el a püspök korholását – de hogyan is vitatkozhatnék a Szentlélekkel?

képes voltam a maguk tényleges valójában látni a cselekedeteimet.

Lelki szembenézés a valósággal

Fájdalmas volt ilyen közvetlen korholást kapni a Lélektől, de a lehető legjobb értelemben. Ezáltal jöttem rá ugyanis, hogy őszintének kell lennem magammal a hibáimat illetően.

Első kézből tudtam, hogy a Lélek a legnagyobb szövetségesem lehet ebben a folyamatban. Úgy éreztem, hogy Larry R. Lawrence elder a

Hetvenektől közvetlenül hozzám szólt, amikor így kérte az egyháztagokat: „Alázatosan tegyétek fel az Úrnak a következő kérdést: »Mi az, ami miatt nem tudok fejlődni?«... Ha őszinte szívvel kérdeztek – mondta Lawrence elder –, hamarosan tisztán halljátok majd a választ. Kifejezetten nektek szóló kinyilatkoztatást fogtok kapni.”² Tudtam, hogy nemcsak annyi áll hatalmamban, hogy készítetéseket kapjak a gyengeségeimről, hanem az is, hogy javítsak rajtuk.

Gyengeségből erő

Azt tanultam meg a tapasztalataimból, hogy „ha gyengeségei[m] és hiányosságai[m] takarásban, árnyékban maradnak, akkor a Szabadító megváltó ereje nem tudja meggyógyítani és erőssé tenni azokat”³.

Ha azonban elég bátor vagyok ahhoz, hogy sebezhetővé tegyem magamat, és alázattal beismerjem a gyengeségeimet, akkor Isten képes segíteni nekem az Ő kegyelme által erősségekké változtatni azokat (lásd Ether 12:27, 1 Péter 5:5).

Végül is a gyengeségeink őszinte beismerése – vagyis olyannak látni magunkat, amilyenek valójában vagyunk – az első lépés a jó változások felé vezető ösvényen. Amikor továbbra is őszinte maradok, és a Lélek iránymutatását keresem, Mennyei Atyám segíteni fog nekem kideríteni, hogy minek kell megváltoznia az életemben. Amikor pedig Jézus Krisztusra, az Ő engesztelésére és finomító erejére támaszkodom, látom magamban a fejlődést.

Habár kellemetlen volt beismerni a hibáimat akkor, amikor éppen korholtak, de tudom azt, hogy amikor az alázatosságot és az őszinteséget választom – úgy magam, mint Isten irányában –, akkor boldogabb vagyok, magammal szemben pedig elfogadóbb. Hiányosságaim ellenére is isteni értékkel bírok Mennyei Atyám számára – de ettől még azt akarja, hogy fejlődjek. Az Ő Fia, Jézus Krisztus hatalma, valamint az őszinte bűnbánat által sokkal jobbá válhatok, mint arról valaha is álmodni mertem volna. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: „Én vagyok-e az, Uram?” *Liahóna*, 2014. nov. 58.
2. Larry R. Lawrence: „Mi fogatkozás van még bennem?” *Liahóna*, 2015. nov. 35.
3. Dieter F. Uchtdorf: „Én vagyok-e az, Uram?” 58.

UNALMAS LESZ A SEGÍTŐEGYLETBEN?

Hihetetlenül ideges voltam, mielőtt átléptem a Segítőegyletbe, de aztán úgy fogadtak, hogy igazán megszerettem ott lenni.

Írta: Charlotte Larcabal

Egyházi folyóiratok

A mikor 18 éves lettem, határozottan örültem neki. Melyik tizenéves nem örül ennek? Persze, még mindig gimibe jártam, még mindig voltak pattanásaim, és még mindig segítenem kellett a kaliforniai házunk körül, de akkor is felnőtt lettem! Beléptem egy teljesen új életszakaszba, és izgatott voltam. Az az elképzelés viszont nem igazán hozott lázba, hogy együtt legyek a Segítőegyletben az „öreg nénikkel”. Nekik gyerekeik voltak és állásuk és lassúfőző edényük, és valószínűleg élvezték, ha mamuszban süthetnek pitét. Nekem viszont házi feladatom volt, meg úszóversenyem, meg kék körömlakkom, és a lehető legtovább igyekeztem halogatni a szobám kitakarítását. Hogy is találhatnánk bármilyen közös pontot? Biztos voltam benne, hogy kínos, magányos és unalmas lesz. Aztán bementem.

Először is, a Segítőegylet egyáltalán nem volt unalmas. Rengeteg vidámság és nevetés volt. Érdekes és szívből jövő észrevételeket osztottak meg egymással, ugyanakkor nevetni sem féltek. Másodszor, annyira nem is különböztek tőlem. Oké, idősebbek voltak nálam, de pont úgy viccelődtek egymás közt, ahogy én szoktam a barátaimmal. Többször is előfordult, hogy valaki pont azt a kérdést tette fel, ami nekem is

eszembe jutott. Amikor aztán bejelentették a heti gazdagító gyűlést, teljesen ledöbbsentem: önvédelmet tanultak! Olyan én is akartam!

Szuper ideges voltam akkor is, amikor Larsen nőtestvér, a Segítőegylet elnöke, megkért, hogy álljak fel és mutakozzak be, de aztán az sem volt olyan szörnyű. Mindenki széles mosollyal nézett rám. Edwards nőtestvér, aki tizedikben az ifjúsági hitoktatóm volt, feltartott hüvelykujjal küldött egy okét; Richards nőtestvér pedig, aki még az Elemiből emlékezett rám, megjegyezte, milyen hihetetlen, hogy már „teljesen felnőttem”. És tényleg úgy kezeltek engem, mint aki „teljesen felnőtt”. Én úgy éreztem magam, mint egy felnőtt ruhába bújó gyerek, de az aznap ott lévő nők többsége számára egy új nőtestvér voltam.

Azóta is szeretem a Segítőegyletet, bármelyik egyházközségben legyek is. Amint belépek a segítőegyleti terembe, már érzem is azt a nőtestvéri kapcsolatot és az összetartozás érzését. Szívesen teszem meg a tőlem telhető legtöbbet azért, hogy felemeljem a segítőegyleti nőtestvéreimet, és hogy mindent megtanuljak tőlük, amit csak tudok.

Kiderült egyébként, hogy egész jó pitéket tudok sütni. ■

„Gondját kell viselnünk egymásnak,
örködnünk kell egymás felett, vigaszt kell
nyújtanunk egymásnak, és tanulnunk
kell, hogy mindannyian együtt foglalhas-
sunk majd helyet a mennyben.”

– Lucy Mack Smith, Joseph Smith próféta édesanyja (idézet forrása: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* [2011]. 27.)

MI IS PONTOSAN A SEGÍTŐEGYLET?

A Segítőegyletet Joseph Smith próféta alapította az illinois-i Nauvoóban, 1842. március 17-én. A szervezetnek két fő célja van: hogy segítséget nyújtson a szegényeknek és szűkölködőknek, és hogy Krisztushoz hozza az embereket. A Segítőegylet ma is működik, és a világ egyik legnagyobb női szervezetét alkotja. A nőtestvérek vasárnaponként szoktak találkozni, illetve szükség esetén máskor is.

MIRE SZÁMÍTHATSZ A SEGÍTŐEGYLETBEN?

- Egy csoport nőre, akik szeretni és támogatni fognak téged.
- Arra a lehetőségre, hogy látogatótanítóként szerethetsz és szolgálhatsz más nőket.
- Vasárnapi tanításokra és egyéb olyan gyűlésekre, amelyek segíteni fognak neked a magánéletedben, és lehetőségeket biztosítanak arra, hogy szolgálj és kialakítsd a szerepeidet nőként, leányként, testvérként, nagynéniként és/vagy anyaként.

ELSŐ NAPOM

AZ ELDEREK KVÓRUMÁBAN

Fiatal voltam, és vadonatúj elder. Mit tudtam nyújtani az elderek kvórumának? Kiderült, hogy sok mindent!

„Oly kötelesség ez, melyet minden szentnek szabadon kell megadnia az ő fivéreinek, vagyis hogy folyton szeresse őket és mindég istápolja őket. ...meg kell látogatnunk az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban.”

– Joseph Smith (idézte: Az egyház elnökeinek tanításai: Howard W. Hunter [2015]. 270.)

Írta: Dallin Luedtke

Nem voltam igazán ideges amiatt, hogy csatlakozni fogok az elderek kvórumához, mert úgy éreztem, hogy tudom, mi vár rám. Ráadásul ismertem is mindenkit az egyházközségem elderek kvórumában. A barátaim apukái voltak ott, meg olyan férfiak, akikre már amúgy is afféle mentorként tekintettem. Tudtam, hogy örömmel segítenek majd megérteni a dolgokat, szóval nem volt igazán idegtépő, hogy hozzájuk fogok csatlakozni az elderek kvórumában.

Ami viszont egy kicsit idegtépőnek bizonyult, az a leckékhez való hozzászólás gondolata volt. Először nehezen tudtam elképzelni, hogy én bármit is nyújthatnék azoknak a férfiaknak, akik élettapasztalat és bölcsesség terén sokkal előbbre tartottak nálam.

Másmilyen volt, mégis ugyanaz

Az elderek kvóruma határozottan különbözik a papok kvórumától. Ahelyett, hogy veled egykorú srácokkal lennél, hirtelen felnőttek között találsz magad. Az első néhány alkalommal, amikor ott voltam, nem is nagyon szól- tam semmit. Aggódtam, hogy túl fiatal vagyok, és nem tudok eleget ahhoz, hogy hozzátegyek bármit is.

De minél többször vettem részt, annál természetesebbnek tűnt az egész, és annál inkább megértettem, hogy akárhány éves legyen is valaki, mindenki hozzá tud tenni valamit. Mindenkinek eltérőek a tapasztalatai az evangélium terén, és mindenki eltérő mértékben érti a különböző tanítételeket.

Volt mit megosztanom

Egyszer a Szabadító engeszteléséről beszélgettünk, én pedig jelentkeztem.

Elmondtam, hogy az engesztelésé- nek köszönhetően Jézus Krisztus nemcsak megszabadít bennünket, hanem abban is segíthet, hogy köze- lebb kerüljünk Őhozzá és Istenhez. Beszéltem a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal ápoltságomról, és hogy azt miként erősítette meg az engesztelés egyre jobb megértése. Az óra után odajött hozzám az egyik férfi, és megköszönte a hozzászólásomat. Elmondtam, hogy korábban még nem gondolkodott el ezeken a dolgokon az általam vázolt szemszögből, és hogy nagyon köszöni, amit megosztottam.

A házitanítás klassz!

Az elderek kvórumában nem egyszerűen egy tanítótól tanulsz, hanem a Lélektől és a kvórum többi tagjától is. Mindezek a látásmódok segítségedre lesznek abban, hogy mélyebben átlásd, amit tanulsz. Az pedig abban fog segíteni, hogy jobb szolgálja légy az Úrnak. Például, ami- óta elder lettem, elkezdtem sokkal jobban megkedvelni a házitanítást! Talán azért veszem egy kicsit komo- lyabban, mert tudom, hogy néhány hónap múlva, amikor misszionárius leszek, emberekhez fogok ellátogat- ni, és az evangélium üzenetét fogom megosztani velük – pont úgy, ahogy a házitanítás során teszem. Ahelyett, hogy csak ott ülnék és hagynám, hogy a társam végezze a tanítást, én is elkezdtem felkészülni a látogatá- sokra. Odafigyelek arra, hogy én is mondjak valamit. Tudom, hogy ez jó felkészülés a missziómra, de magát a házitanítást is jelentőségteljesebbé tette számomra. Most már jobban értékelem az egyházközségemben

MIRE SZÁMÍTHATSZ AZ ELDEREK KVÓRUMÁBAN?

- Vasárnapi tanításokra, melyek során a kvórumtagok megosztják azokat a meglátásaikat és néző- pontjukat, melyek által erősödni fog a biznyságod Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról, valamint felkészülsz a férjként, apaként és papsági vezetőként betöltött jövőbeni szerepeidre.
- Lehetőségekre olyan papsági szolgálat végzésére, amelyek megáldják az életedet, és megerősítik a köztet és a többi kvórumtag között meglévő köteleket.
- Arra, hogy egy olyan kvórum tag- ja leszel, ahol támogatni fognak a melkisédeki papság viselő- jeként meglévő új feladataid elsajátításában.

lévő embereket, illetve azokat, akiket házitanítok.

Ha nekem sikerült, neked is menni fog

Nem kell megijedned az elderek kvórumától, de arra biztosan számíthatsz, hogy több bölcs meglátást fogsz hallani az éppen tanult témákkal kapcsolatban. Számíthatsz rá, hogy jobbá fogsz válni tanítóként, vezetőként és az Úr szolgálá- ként. Ez pedig nagyon klassz dolog! ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

Még egy kis segítség

Írta: Allie Arnell

Asaját tempómban merültem. Másfél méter... Éreztem, ahogy egy áramlat meglök. Már három méter. Hirtelen sötét lett. Éreztem, hogy a légzésem szagga-tottabbá válik. Ez a fagyos, zavaros óceán egyáltalán nem olyan volt, mint a medence, amelyikben gyakoroltunk. Ijedten és klausztrofóbiásan lőttem ki a felszín irányába.

„Mi történt?” – kérdezte az oktató segítője. Könnyek gyűltek a szemembe a bűvármaszkom üvege mögött. Éppen a bűvárigazolványom megszerzését szolgáló vizsga közepén voltam, és a 9 méteres merülést végeztem, amelynek az elsajátítása az egyik vizsgakövetelmény. A segítő látta, hogy pánikolok, és biztosított arról, hogy minden rendben lesz. Bátorított, de nem sürgetett. Aztán pedig ezt mondta: „Nem muszáj ám végigcsinálnod.” Akkor jöttem rá, hogy igenis végig akarom csinálni.

Rájöttem, hogy bár nehéz, mégis el akarom végezni; meg akarom szerezni az igazolványomat. Így hát legyűrtem a félelmemet, és a csoporttal együtt elvégezve a többi szintfelmérőt, átmentem a vizsgán. Kemény volt, de egy kis bátorítással meg tudtam csinálni.

Amikor hónapokkal később Peruban szolgáltam misszionáriusként, és az embereket a hitük megerősítésére és az

életük megváltoztatására kértem, ismét eszembe jutott ez a nehéz bűvárélményem. Az egyik család, akiket a társammal különösen szeretünk látogatni, a Rumay família volt. Carina és Enrique, illetve a két tizenéves lányuk, Karen és Nicole gyakran látott minket vendégül, és hamar belopták magukat a szívünkbe. Nem sokkal később Carina, Karen és Nicole elfogadta az evangéliumot, és csatlakozott az egyházhoz.

Enrique-nek azonban még egy kis segítségre volt szüksége. Az üzenetünk eltért mindattól, amit gyerekkora óta megtapasztalt, ezért eltartott egy

darabig, amíg kiérdeceltük a bizalmát. Enrique-nek többféle aggálya volt. A legfontosabb, amivel nehezen tudott megbarátkozni az evangélium összes alkotóeleme közül, a Mormon könyve volt. Korábban soha nem hallott erről a könyvről, és nehezebb esett olvasni és megérteni azt. A könyv ismeretlen volta bizonytalanná tette őt.

Azon a ponton Enrique úgy volt vele, mint én, amikor visszaúsztam a víz felszínére: úgy tűnt, hogy mindenki más könnyedén merül, én meg ott vagyok a félelemtől lefagyva. És ahogy akkor nekem, úgy most Enrique-nek is

A missziód során találkozhatasz olyan érdeklődőkkel, akiknek szükségük lehet valakire, aki mellettük áll, és hajlandó velük együtt fejest ugrani ebbe a folyamatba.

szüksége volt még egy kis segítségre ahhoz, hogy sikerrel járjon.

Ez a segítség különböző alakokat öltött. Rendelkezésre álltak a misszionáriusok, akik segítettek megválaszolni az aggodalmait, és érezni a Lelket. Rendelkezésre álltak az egyháztagok, akik befogadták, és az apai szerepről tanították. A legnagyobb segítséget azonban Enrique saját családja jelentette.

A Rumay családban már a keresztkedést megelőzően is megvolt a családi ima és szentírástanulmányozás szokása. Most pedig szereztek Enriquének egy nagyobb betűmérettel szedett szentíráskötetet, valamint egy hangoskönyv változatot is, hogy könnyebben tanulmányozhassa a Mormon könyvét. Ezek az egyszerű erőfeszítések rengeteget segítettek neki. Soha senki nem sürgette; egyszerűen csak támogatták. A cselekedeteikkel azt üzenték neki: „Tudjuk, hogy meg tudod tenni.”

Ez a segítség lehetővé tette Enriquének, hogy felfedezze a Mormon könyve hatalmát a saját maga számára. Egy nap bejelentette, hogy végighallgatta az egész könyvet, és tudja, hogy az Isten szava. Úgy négy hónappal a felesége és a lányai keresztkedését követően Enrique is megtette ezt a lépést, és megkeresztelkedett.

Enrique azt mondja, hogy hálás a neki nyújtott segítségért és az iránta

tanúsított türelemért, miáltal eljuthatott oda, ahol most tart. Misszionáriusként áldottnak éreztem magam, amiért tanúja lehettem egy család szeretetből mutatott példájának, ahogy segítették a férjüket és apjukat a kétségei legyőzésében. Hálás voltam azért is, hogy részem volt abban a kihívást jelentő bűválményben, amely lehetővé tette, hogy valamilyen szinten át tudjam érezni, hogy mit érezhet Enrique és más érdeklődők a megtérés folyamata során.

Amikor a missziód során arra kéred az embereket, hogy tartsanak bűnbánatot és változzanak meg, ne feledd,

hogy a sikerükhöz néha nem kell más, csak még egy kis támogatás. Talán olyan valakire van szükségük maguk mellett, akiben bíznak, és aki tapasztalt. Aki azt mondja: „Minden rendben lesz. Tudom, hogy meg tudod csinálni. Tényleg hiszek benned.” Talán azt remélik, hogy te leszel az az ember, aki hajlandó velük együtt fejest ugrani ebbe a folyamatba, aki segít új szokásokat és készségeket elsajátítani, és segít nekik megszerezni az igazolványukat, amely végső soron az Úr jóváhagyása. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Iowában él.

A MI HELYÜNK

AZ ÉLŐ PRÓFÉTÁK SZAVAI MEGÉRINTENEK

AMIKOR 15 ÉVES VOLTAM, az egyik áruháznál elött megláttam két misszionáriust. Az egyikük elhívott istentiszteletre. Nem különösebben érdekelt, úgyhogy csak annyit mondtam: „talán majd egyszer”, és elsétáltam.

Másnap a nagynéném felhívta édesanyámat, és áthívta magához, hogy hallgasson meg valami különlegeset. Édesanyámmal együtt átugrottunk hozzá, és megláttam, hogy ugyanazok a misszionáriusok üldögélnek az otthonában, akikkel előző nap találkoztam! Édesanyámat érdekelte az általuk tolmácsolt üzenet, és én is hallgatni kezdtem őket. Amikor azonban a misszionáriusok azt kérdezték tőlem, hogy hiszek-e egy élő próféta létében, határozott nemmel válaszoltam. Az egyik elder feltartotta Thomas S. Monson fényképét, és bizonyosságot tett arról, hogy Monson elnök próféta. Meghívtak a másnapi általános konferenciára, hogy én magam dönthessem el, mit hiszek. Kíváncsi voltam, így aztán elfogadtam a meghívást.

Másnap pont a nyitóima végére értünk a kápolnához. Ahogy beléptünk, Monson elnököt láttam feltűnni a képernyőn. Elmosolyodott és így szólt: „Drága testvéreim! Szeretettel köszöntelek benneteket...”

Amint Monson elnök szólásra nyitotta a száját, előtört egy erőteljes érzés, amely megerősítette, hogy ő tényleg Isten próféta. A konferencia végén ennyit mondtam a misszionáriusoknak: „Szeretnék megkeresztelkedni.” Azóta már én is szolgáltam missziót, és sokaknak tanítottam a visszaállított evangélium csodálatos igazságait.

Tudom, hogy Isten azzal áldott meg bennünket, hogy ismét prófétákat hívott el. Isten szeret bennünket, és újkori prófétákon keresztül szól hozzánk. ■

Maicon B., Brazília, São Paulo

Hogyan támogat- hatjuk a prófétákat és apostolokat?

1. Imádkozz biznysá-
gért arról, hogy Isten
hívta el őket az Ő pró-
fétáiként, hogy tanítsák
a világot (lásd Jeremiás
1:5, 7).
2. Szeresd őket és
imádkozz értük.
3. Támogasd őket
akkor is, amikor ez
népszerűtlen.
4. Tanulmányozd
a tanításaikat és a
példájukat.
5. Kövesd őket. Higgy
abban, amit mondanak,
és törekedj az általuk
tanítottak megtételére
(lásd T&S 21:4-6).

NEM SZÉGYENLEM

AMIKOR BENTLAKÁSOS KÖZÉPISKOLÁBA JÁRTAM, sok diákkal laktam együtt a kollégiumban. Imádkozás és a szentírások tanulmányozása által a tőlem telhető legjobban igyekeztem az evangélium tanítételei szerint élni.

Egy napon az egyik osztálytársam észrevette, ahogy az ágyamon a Mormon könyvét tanulmányozom. Dühösen elkezdte felsorolni, hogy szerintem miért hamis egyház az enyém. Aztán mindenkinek elmondta a koleszban, hogy milyen „furcsa” dolgokban hiszek. Néhány osztálytársam elkezdett kigúnyolni engem és a vallásomat; mások csak elkerültek. Végül eldugtam a Mormon könyvét az egyik ruhásdobozom alá, és csak a Bibliát tanulmányoztam, hogy az osztálytársaim abba hagyják a kötekedést.

Egyre csak a Bibliát tanulmányoztam, amíg bele nem futottam a Rómabeliek 1:16-ba, amely kijelenti: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére”. Ráébredtem, hogy a Mormon könyve elrejtésével éppen azt mutattam az osztálytársaimnak, hogy szégyellem a hitemet. Előhúztam hát a Mormon könyvét, és arra kértem Mennyei Atyát, hogy bocsásson meg. Ezután odamentem a társaimhoz, és bizonyosságot tettem a visszaállított evangéliumról. A legtöbben abba is hagyták a sértegetésem, és ismét összeharagtunk.

Tudom, hogy Isten érti, milyen megpróbáltatásokon megyünk keresztül. Amikor kiállunk a hitünk mellett, és megmutatjuk, hogy „nem szégyelljük Krisztus evangéliomát”, akkor rendelkezésünkre áll az Ő hatalma, védelme és irányítása. ■

Pamela O., Nigéria, Abuja

A SZOLGÁLAT JELE

FÉLÉVES KOROMBAN AZ ELSŐ MEGTANULT JELEM A „TEJ” VOLT, ezt követte pár héttel később az első szavam: „panda”. Ép a hallásom, ennek ellenére életem első anyanyelve az amerikai jelnyelv (ASL) lett. Anyukám ASL-missziót szolgált, aztán később az iskolában is jelnyelvet tanult, és azt szeretne volna, ha én is megtanulom.

A jelnyelv hihetetlen áldásnak bizonyult az életemben. Lehetővé tette, hogy sokkal többet lássak és tanuljak meg, mint amit anélkül tudtam volna. Összehozza az embereket. Szeretem, hogy valami olyanra taníthatom négy-szemközt alkalmakon vagy iskolai és egyházi előadásokon az embereket, amihez értek. Azt is tényleg nagyon élvezzük anyukámmal, hogy jelnyelven nézzük az általános konferenciát és az egyházi rövidfilmeket.

A jelnyelv jelenléte az életemben hihetetlen mértékben építette a bizonyosságomat. Isten sokkal több gyermekével tudok így megismerkedni, mint anélkül tudnék, ráadásul ahhoz is egyszerű eszköz, hogy másokat szolgáljak a használatával. Hálás vagyok ezért az áldásért az életemben, és azokért a bámulatos emberekért, akikkel találkozhattam és akiktől tanulhattam. ■

Israel H., USA, Oregon

MINDEN OLDALA AZT MONDJA: HISZÜNK

Írta: Richard M. Romney

Egyházi folyóiratok

„**A** mormonok nem keresztények.” Ezt a kijelentést az egyik középiskolai osztálytársam tette, és teljesen váratlanul ért.

„Persze, hogy azok vagyunk” – mondtam.

„Akkor miért olvassátok a Mormon könyvét?” – kérdezett vissza, miközben a választ meg sem várva faképnél hagyott.

Sokat gondolkodtam a kérdésén. A válasz természetesen az, hogy a mormonok *valóban* keresztények, és a Mormon könyve *valóban* egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról. A Bibliával együtt azt is olvassuk, hogy még többet tudjunk meg a Szabadítóról.

Azelőtt már olvastam a Mormon könyvét. Tudtam, hogy igaz. Az osztálytársam kérdése viszont arra készítetett, hogy új szemmel tanulmányozzam, feljegyezve, hogy milyen gyakran említi Jézus Krisztust. Elámultam az eredménnyel.

Éppen csak kinyitottam a könyvet, és a címlapon máris azt olvastam, hogy a Mormon könyve azért íródott, hogy meggyőzze az olvasókat „arról,

hogy Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Isten, aki minden nemzetnek kinyilatkoztatja magát”.

A Mormon könyve bevezetője szerint a „Mormon könyvében feljegyzett események koronája az Úr Jézus Krisztusnak nem sokkal feltámadása után a nefiták közt végzett személyes szolgálata”. Az is szerepel benne, hogy akik bizonyosságot nyernek a

Szentlélektől, miszerint a feljegyzés igaz, „ugyanazon hatalom által majd azt is megtudják, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója”.

Továbblapoztam a három tanú bizonyosságtételéhez, akik azt mondták, hogy egy angyal megmutatta nekik azokat a lemezeket, amelyekről a Mormon könyve lefordításra került. Ők mondták azt is, hogy „tudjuk, hogy

Amikor az egyik osztálytársam azt mondta, hogy a mormonok nem hisznek Krisztusban, úgy döntöttem, hogy teljesen új szemmel fogom elolvasni a Mormon könyvét.

A SAJÁT KERESÉSED

Könnnyű Jézus Krisztusról tanulni, miközben a Mormon könyvét tanulmányozod. Olvasás közben jegyzeteket készíthetsz, vagy használhatod az olyan tanulmányi segédleteket, mint amilyen a Szentíráskezelő is, amely nagyon sok Mormon könyve-beli utalást felsorol Jézus Krisztussal kapcsolatban. A Mormon könyve valóban egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról.

[az Atyaisten], és Urunk, Jézus Krisztus kegyelméből láthattuk meg azokat, és teszünk bizonyosságot arról, hogy ezek a dolgok igazak”.

Aztán Joseph Smith próféta bizonyosságtétele beszámol Moróni angyal látogatásáról, aki közli, hogy a Mormon könyve tartalmazza az örökkévaló evangélium teljességét, „ahogy azt a Szabadító az [amerikai] őslakóknak kijelentette”.

Még el sem jutottam Nefi első könyvéig, és máris sok mindent találtam!

Folytattam a kutatást. Az 1 Nefiben azt láttam, hogy Lehi tudott a Mesiás eljövételéről (lásd 1 Nefi 1:19). Elolvastam a próféciákat a Megváltóról, „aki el fogja venni a világ bűneit” (1 Nefi 10:10; lásd 4–10-es versek). Elolvastam Nefi leírását Jézus Krisztus születéséről, szolgálattételéről, haláláról, feltámadásáról és (akkor még) eljövendő látogatásáról az ősi amerikai földrészen (lásd 1 Nefi 10–12).

Olvastam azokat a próféciákat, melyek szerint a Mormon könyve meg fogja erősíteni azt a bibliai igazságot, hogy „Isten Báránya az Örökkévaló Atya Fia és a világ Szabadítója; és hogy minden embernek hozzá kell

jönnie” (1 Nefi 13:40). És elolvastam Nefi bizonyosságát is arról, hogy „minden nemzet, nemzetség, nyelv és nép biztonságban él majd Izráel Szentjével, ha úgy léssen, hogy bűnbánatot tartanak” (1 Nefi 22:28).

Egy nap elteltével már az 53. oldalnál jártam. Még csak egy könyvvel végeztem a Mormon könyvből, mégis milyen erőteljes tanúságokban volt részem!

A rákövetkező hetekben egymás után találtam olyan oldalakat, amelyek Jézus Krisztusról szóló bizonyosságokat tartalmaztak; látomásokat tartalmaztak, amelyekben megjelent a prófétáinak; valamint részletesen leírták az ősi amerikaiak között végzett szolgálatát. Befejezésükkel elolvastam Moróni Jézus Krisztusról tett erőteljes bizonyosságát (lásd Moróni 9); felszólítását, mely úgy szól, hogy „*Krisztus nevében kérdezzétek meg*

Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy [igaz-e a Mormon könyve]” (Moróni 10:4); az utolsó oldalon pedig azt a gyengéd és ellenállhatatlan kérését, miszerint „jőjjetek Krisztushoz” (Moróni 10:30, 32).

Rájöttem, hogy a Mormon könyve teljes mértékben cáfolja az osztálytársam állítását. Ha az a keresztyén, aki hisz Jézus Krisztusban, akkor a Mormon könyvének minden oldala azt mondja: „Hiszünk!”

Később megint találkoztam a barátommal. Beszámoltam neki a tapasztalataimról, és megkértem, hogy olvassa el a Mormon könyvét. Udvariasan nemet mondott, de azt mondta, örömmel hallja, hogy elfogadom Jézus Krisztust a Szabadítómnak. A beszélgetésünk nyomán szerintem jobban megértette, mit akartam mondani azzal, hogy „persze, hogy keresztyének vagyunk”. ■

„Állandóan összehasonlítgatom magamat másokkal – főleg azokkal, akiknek látszólag tökéletes az élete. Hogyan érezhetem magam magabiztosabbnak?”

„[R]engeteg időt és energiát töltünk azzal, hogy másokhoz hasonlítjuk magunkat... Ennek során olyan elvárásokat fogalmazunk meg magunknak, amelyeknek lehetetlen megfelelni.

[...] [Isten] azt akarja, hogy... tökéletessé váljunk, ...és ha a tanítványság ösvényén haladunk tovább, akkor ez a nap el fog jönni. Teljesen rendben van, ha még nem értetek célba. Munkálkodjatok tovább, és ne büntetések magatokat!”

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kórumából: Ne felejtsetek!
2017. októberi általános konferencia

Imádkozz az ajándékaid megismeréséért!

Olyan sok tehetséged és lelki ajándékod van, amelyeket Mennyei

Atya személyesen a te

számodra adott. Te olyan módokon tudod megáldani az emberek életét, ahogy más nem. Ez Mennyei Atya terve. Imádkozz, hogy megtudd, milyen ajándékokat kaptál, és ha további iránymutatásra van szükséged, kérdezd meg a hozzád közelálló embereket. Ha odafigyelsz a Lélekre, valamint törekszel a tehetségeid és isteni tulajdonságaid felfedezésére és fejlesztésére, akkor olyan magabiztosságra lelsz majd, amilyenre azelőtt talán soha.

Amy P., 17 éves, USA, Kentucky

Ismerd meg őket jobban!

Amikor azt veszem észre, hogy valaki máshoz hasonlítgatom magamat, megpróbálom egy kicsit

jobban megismerni az illetőt. Amikor aztán összeismerkedem a „bálványommal”, fény derül a rideg valóságra, hogy a földön minden emberi lénynek vannak megpróbáltatásai az életében. Minél többet beszélgetek azzal az emberrel, annál inkább kezdem úgy tekinteni, mint egy barátot, nem pedig úgy, mint egy látszólag hibátlan lényt.

Amelia C., 15 éves, USA, Idaho

Kizárólag Mennyei Atya véleménye számít

J. Devn Cornish elder ezt mondta az *Elég jó vagyok? Képes leszek rá?* című, a 2016. októberi konferencián elhangzott beszédében: „Az egyetlen rólunk

alkotott vélemény, amely számít, az, amelyet Mennyei Atyánk gondol rólunk. Kérlek benneteket, őszintén kérdezzétek meg Tőle, hogy Ő mit gondol rólatok. Ő szeret és helyreigazít majd, de soha nem fog elcsüggeszteni bennünket.” Amikor azt gondolom, hogy soha nem leszek azon a szinten, mint a körülöttem lévő, akkor Mennyei Atyámhoz fordulok, és igyekszem nem elfelejteni, hogy egy olyan szerető Isten lánya vagyok, aki készen áll segíteni nekem maradéktalanul elérni mindazt, ami bennem rejlik, és azzá válni, akivé tudja, hogy válhatok, ha Őt keresem.

Amanda M., 19 éves, Brazília, Paraná

Imádkozz magabiztosságért!

Régebben én is összehasonlítottam magam másokkal, akikről azt gondoltam, hogy jóval előttem járnak, főleg olyanok, akiknek az anyagi helyzetük is stabil volt. Amikor csak imádkoztam Mennyei Atyához, Ő megadta azt, hogy biztos legyek magamban. Tudom, hogy bármi legyen is a kihívás, Isten segíteni fog nekem, mert nem terhel ránk kötelességet, csak ha az utat is előkészíti ahhoz, hogy elvégezzük azt (lásd 1 Nefi 3:7; 17:3).

Joshua O., 19 éves, Nigéria, Lagos

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Mi a tisztánlátás ajándéka?

A szentírások a Lélek ajándékai között említik „a lelkek megkülönböztetésének” vagy „megítélésének” ajándékát (1 Korinthusbeliek 12:10; T&Sz 46:23). Ez annyit tesz, mint „valaminek a Lélek hatalma általi megértése vagy megismerése. [...] Magában foglalja az emberek igazi jellemének, valamint a lelki megnyilvánulások forrásának és jelentésének felismerését” (Szentíráskalauz: tisztánlátás ajándéka, scriptures.lds.org).

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy a tisztánlátás ajándéka segíthet nekünk 1) „felfedezni a rejtett tévedéseket és a gonoszságot másokban”, 2) „felfedezni a rejtett tévedéseket és a gonoszságot magunkban”, 3) „megtalálni és előhívni másokból az esetleg elrejtett jót” és 4) „megtalálni és előhívni magunkból az esetleg elrejtett jót” (“Quick to Observe,” *Liahona*, Dec. 2006, 19).

Te mit gondolsz?

„Mit csináljak, hogy az elektronikus kütyük ne vonják el a figyelmemet, különösen az istentiszteleten vagy az ifjúsági hitoktatáson?”

A válaszodat és - ha szeretnéd - nagy felbontású fényképedet 2018. július 15-ig adhatod le a Liahona.lds.org oldalon (kattints a „Submit an Article or Feedback” feliratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

FEDEZD FEL AZ AJÁN

Írta: Justina Lichner

Úgy tűnik, mintha mindenki mindig ilyeneket mondana: „Bárcsak tudnád, mennyire nagyszerű vagy!” Hát, az igazság az, hogy néha egyszerűen nem tudod, mennyire is vagy nagyszerű. Amikor nem érezzük magunkat a legokosabbnak, a legkedvesebbnek, a legjobb kinézetűnek, a leghumorosabbnak és a legtehetségesebbnek, olyankor mintha elillanna az önbizalmunk.

De jusson eszetekbe: mindannyian Mennyei Atyánk fiai és leányai vagyunk. Ekképpen pedig egyedi ajándékokat és tehetségeket adott nekünk, hogy ezzel segítse a bennünk rejlő isteni lehetőségek beteljesítését. Ahogy felfedezzük ezeket az ajándékokat, eszünkbe jut az Ő gyermekeiként hordozott isteni értékünk, és közelebb tudunk kerülni Őhozzá, illetve másokat is segíthetünk ugyanebben.

FEDEZD FEL AZ AJÁNDÉKAIDAT!

Íme kilenc ötlet, amelyek segítenek neked felfedezni a nem annyira nyilvánvaló ajándékaid némelyikét.

1. Kérj meg másokat, hogy árulják el neked! Néha nem látjuk magunkban azt, amit mások látnak bennünk. Kérj meg az egyik barátodat, rokonodat vagy egyházi vezetődet, hogy írjon neked egy olyan ajándékról vagy tehetségről, amelyet ő lát benned.

2. Keresd az ajándékokat a nehézség idején! A nehéz időkben eldönthetjük, hogy a legjobb tulajdonságainkat vagy a legrosszabb tulajdonságainkat engedjük-e érvényesülni. Amikor nehéz idők jönnek,

összpontosíts a legjobb tulajdonságaid és ajándékaid felfedezésére és használatára.

3. Imádkozz segítségért az ajándékaid felismeréséhez! Mennyei Atya ismeri a bennünk rejlő isteni lehetőségeket. Ha nekünk nehezűnkre esik meglátni ezt magunkban, Ő segíthet. Imádkozhatsz segítségért az ajándékaid felismeréséhez.

4. Ne félj új dolgokba kezdeni! Vajon csak a már felfedezett ajándékainkat fejlesztjük, mert túlságosan félünk attól, hogy belekezdjünk valamibe, amit még nem próbáltunk? Itt az idő kipróbálni valami újat, és felfedezni az eddig rejtve maradt ajándékokat!

5. Kutasd Isten igéjét! Mennyei Atya a szentírásokban található – rendszerint valamilyen cselekvésre szólító – rávezetésekkel is segít felfedezni és fejleszteni az ajándékainkat. Vedd például ezt a szentírásverset: „Szűnjetek meg vitatkozni egymással, szűnjetek meg rosszat mondani egymásra” (T&Sz 136:23). Milyen ajándékokat fejleszthetnél e felhívásból kiindulva? A kedves szavak szólásának ajándékát, mások lecsillapításának ajándékát, az önuralom ajándékát, és így tovább. És ez még csak egyetlen vers! A szentírások olvasása és a Lélek késztetéseire való hallgatás segíthet felfedezni az ajándékaidat.

6. Tekints önmagadon kívülre! A legjobb tulajdonságaink néha akkor jönnek elő, amikor nem magunkra összpontosítunk, hanem inkább arra, hogy miként működhetnénk együtt másokkal, vagy miként szolgálhatnánk másokat. Amikor így teszünk, meglátjuk majd, hogy számos krisztusi ajándékkal rendelkezünk.

7. Gondolj olyan emberekre, akikre felnézel! Kik a példaképeid? Összeírhatod azokat az ajándékokat, amelyekkel a példaképeid rendelkeznek, de ne arra összpontosíts, hogy mely ajándékokban nem osztoztok, hanem inkább örülj azoknak, amelyek közekek bennetek.

DÉKAIDAT!

A FELFEDEZÉS VÁGYA

„Tudom, hogy Mennyei Atyánk sok ajándékot és tehetséget tartogat, amelyeket ránk szeretne ruházni, de »feltételül szabta, hogy kérjük azokat. Az, hogy megkapjuk az áldásokat, némi munkát igényel részünkről« (Szentíráska: ima).”

Mervyn B. Arnold elder a Hetvenektől, „Where Am I? How to Discover and Develop Your Spiritual Gifts and Talents,” *Liahona*, Dec. 2014, 61.

8. Gondolkodj el a családon!

Milyen ajándékaid vannak, amelyekkel a testvéreid, szüleid vagy nagyszüleid is rendelkeznek? Menj még tovább! Kutasd a családtörténetedet, fedezz fel történeteket, és találj további ajándékokat, amelyek jelen vannak a családotban.

9. Kérj pátriárkai áldást, vagy olvasd át az áldásodat!

Az áldásod megemlíthet olyan ajándékokat, amelyekkel rendelkezel, és amelyeket fejlesztened kellene, ráadásul megmutathatja az új ajándékok és tehetségek felfedezéséhez vezető ösvényt is.

TÖKÉLETESEDJ ŐBENNE!

Nem kell mindenben a legjobbnak lennünk ahhoz, hogy tudjuk, Isten értékes gyermekei vagyunk. Csupán elkötelezettnek kell lennünk az ajándékaink és tehetségeink felfedezése és fejlesztése iránt – aztán pedig Jézus Krisztus engesztelése által tökéletes-sé válhatunk Őbenne (lásd Moróni 10:32). ■

A szerző Németországban, Rajna-vidék-Pfalzban él.

SEGÍTS MÁSOKNAK IS FELFEDEZNI AZ AJÁNDÉKOKAT!

Milyen dolgokat is meglátunk másokban, melyeket ők talán nem látnak magukban. A héten oszd meg ezeket a dolgokat az egyik barátoddal vagy családtagoddal. Íme néhány kérdés, amelyeket feltehetsz magadnak ahhoz, hogy a segítségükkel felfedezd mások ajándékait.

1. Mit tettek már, hogy segítsenek neked?
2. Mit kedvelsz bennük?
3. Mi az, amiben jók?
4. Mi az, amiben jobbra szeretnének válni?

TÖRŐDÉS

ELMÉLKEDÉS

A LELKI
világosság

FOLYAMATOSAN RAGYOG ISTEN
MINDEN ALKOTÁSÁRA.

Dieter F. Uchtdorf elder

a Tizenkét Apostol Kvóruma

Mennyei világosság hordozói. 2017. októberi általános konferencia

A világosság mindig jelen van

Írta: Dieter F. Uchtdorf elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A mikor pilótaként a Föld nevű bolygónk körül repkedtem, mindig elámultam Isten alkotásának szépségén és tökéletességén. Különösen megfogott a föld és a nap közötti kapcsolat. Mélyreható szemléltetése ez számomra annak, hogy miként létezik a sötétség és a fény.

Mint mindannyian tudjuk, minden egyes 24 órás időszak folyamán az éjszaka nappalba, a nappal pedig éjszakába fordul.

De akkor mi is az éjszaka?

Nem több, mint egy árnyék.

A nap még a legsötétebb éjszaka során sem szűnik meg kiárasztani a világosságát. Ugyanolyan fényesen ragyog, mint máskor. A föld egyik fele mégis sötétségben van.

A világosság hiánya sötétséget okoz.

Amikor lehull az éj sötétje, nem esünk kétségbe és aggódunk azon, hogy kialudt a nap. Nem feltételezzük, hogy a nap már nincs a helyén vagy kihunyott. Tudjuk, hogy árnyékban vagyunk; hogy a föld forog tovább; és hogy idővel a nap sugarai újra elérnek majd minket.

A sötétség nem azt jelzi, hogy nincs fény. Leggyakrabban egyszerűen annyit jelent, hogy nem a megfelelő helyen vagyunk ahhoz, hogy a fény elérjen minket.

A lelki világosság folyamatosan ragyog Isten minden alkotására.

A mi feladatunk, hogy a megfelelő helyen legyünk ahhoz, hogy meglássuk Jézus Krisztus evangéliumának isteni világosságát és igazságát. Még amikor az est leszáll és sötétnek tűnik a világ, akkor is dönthetünk úgy, hogy Krisztus világosságában járunk, betartjuk a parancsolatait, és bátran teszünk bizonyosságot az Ő valóságosságáról és nagyságáról.

Minden alkalommal, amikor alázatos imában Isten felé fordítjátok szíveteket, megtapasztaljátok az Ő világosságát. Minden alkalommal, amikor az Ő szavát és akaratát kutatjátok a szentírásokban, a világosság egyre ragyogóbbá válik. Minden alkalommal, amikor észreveszitek, hogy valaki segítséget lát, és a saját kényelmetek feláldozásával szeretettel fordultok felé, a világosság terjeszkedik és növekszik. Minden alkalommal, amikor elutasítjátok a kísértést, és a tisztaságot választjátok; minden alkalommal, amikor megbocsátást kértek és adtok; minden alkalommal, amikor bátran bizonyosságot tesztek az igazságról, a világosság elűzi a sötétséget, és odavonz másokat is, akik ugyancsak a világosságot és az igazságot keresik. ■

Egy 2017. októberi általános konferenciai beszéd-ből, amikor Uchtdorf elder második tanácsosként szolgált az Első Elnökségben.

A csehszlovákiai
Ostravában született 1940.
november 6-án.

Családjával 1947-ben
csatlakozott az egyházhoz a
németországi Zwicauban.

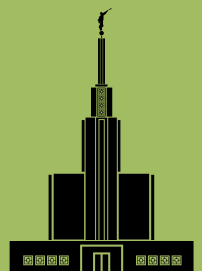
2004. október 2-án támogatták a
**Tizenkét Apostol
Kvóruma**
tagjaként.

Kisfiúként a
családjával együtt
menekültek

voltak: először
Csehszlovákiából
Németországba,
majd Kelet-
Németországból
Nyugat-
Németországba
kellett menekülniük.

1962-ben a
**Svájci Bern
templomban**
feleségül vette
Harriet Reichot.

A német
**Lufthansa
légitársaság
pilótája**
volt. 29 évesen lett
kapitány.

FÉNYLJEN A VILÁGOSSÁGOTOK!

Kimutatva a szeretetét

SZIASZTOK!

A nevem Love.

Úgy érem el, hogy fényljen
a világosságom, hogy
kimutatom a szeretetemet
a családom iránt.

Magamról

Nigériában élek. Az egy
afrikai ország. A szüle-
immel és az öcséimmal
élek. A kedvenc énekem
A világ gyermekei. A
kedvenc szentírásom
az 1 Nefi 3:7.

Közel a templomhoz

Nagyon közel lakunk a Nigé-
riai Aba templomhoz. Csak
öt percre van tőlünk gyalog!
Mindig nagyon örülök, amikor
elmehetek a templomhoz. Már
készülök arra, amikor majd
beléphetek, hogy keresztele-
déseket végezzek.

A legjobb hely

Hétfőnként én emlékeztetem az öcséimet a családi est-
re. Szeretem, amikor apu főzi a vacsorát, és mind együtt
táncolunk. Az otthon a legjobb hely.

Segíteni az öcsémnek

Minden reggel én ébresztem az öcséimet a családi áhí-
tatunkhoz. Himnuszokat énekelünk, tanulmányozzuk a
szentírásokat, és letérdelve együtt imádkozunk. Utána
segítek nekik elkészülni az iskolába menetelre. Úgy
érezem, hogy a testvéreimet szeretni és segíteni olyan
kötelesség, amellyel tartozom Mennyei Atyának.

Munka és játék

Iskola után anyunak segítek
a házunk körüli munkákban.
Segíteni szoktam az öcsém-
nek is a házi feladatokban.
Nincs sok időm játszani, de
szeretek biciklizni és papír-
sárkányt készíteni. Amikor
kimutatom a szeretetemet
a családom iránt, érzem
Mennyei Atya szeretetét.

TE HOGYAN TUDNÁL FÉNYLENI?

- Olvass a testvérednek vagy testvéreidnek.
- Kérdezd meg apát vagy anyát, hogy miben segíthetsz nekik.
- Emlékeztess a családotat a családi imára.

KÜLDJ NEKÜNK EGY CSILLAGOT!

Jézus azt kérte, hogy „fényljék
a ti világosságtok az emberek
előtt” (Máté 5:16). Te hogyan
éred el, hogy fényljen a világosságod? Küldj
nekünk íméiben egy fényképet a csillagodról
a történeteddel, a fényképeddel és a szüleid
beleegyezésével a liahona@ldschurch.org
címre.

„Olyan jó, ha segítünk, közben énekelünk. Vidám szívvel segítünk, mert anyát szeretjük” (Gyermekek énekeskönyve, 108.).

Anti figyelte, ahogy a számítógép képernyőjén betöltődik a hatodik szint. Úgy érezte, hogy már vagy egymilliószor látta ugyanezt. Mély levegőt vett, és elindult az útvesztőben, színes tüskék felett és tüzes alagutakon száguldva keresztül. Egyre gyorsabban dobolt a lábával, ahogy közeledett a célhoz.

„Anti?” Ez Anya hangja volt. Úgy hangzott, mintha szüksége lenne valamire.

„Ne most!” – gondolta magában Anti. Átugrott egy újabb tüskét, és végigszánguldott egy újabb hosszú alagúton. „Igen?” – kérdezte, továbbra is a képernyőre szegezett szemmel.

„Légy szíves, ráadnád Boldira a pizsamáját, és olvasnál neki egy mesét? Még rendet kell raknom a konyhában.”

„Ööö...” – Anti már *annyira* közel volt! Bekanyarodott az utolsó tüskés folyosóra, átugrott még egy láng fölött, el az állkapcsát csattogató szörny mellett és – IGEN! Bejutott a célba!

A számítógép betöltötte a hetedik szintet. Nehezebbnek nézett ki, de Anti alig várta, hogy kipróbálhassa. Annyira keményen dolgozott azon, hogy eljusson ideig! Megnyomott egy gombot, amivel megállította a játékot. Felnézett Anyára, aki Anti öccsét, Boldit tartotta a karjában. „Kaphatnék még pár percet? Most értem a hetedik szintre!”

„Tényleg nagyon kell a segítséged – mondta Anya. – Ha végeztél Boldival, játszatsz még egy szintet.”

Boldi mosolygott. „Deje!” – kérlelte a kétévesek vékonyka hangján.

Anti a képernyőre nézett és sóhajtott. „Oké.” Majd siet, hogy gyorsan visszajöhessen játszani.

Ágyba dugni Boldit

Írta: Heidi Poelman

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

Felvette Boldit, és felcipelte a szobájukba.

„Na, ki az én kedvenc öcsikém?” – kérdezte, miközben Boldi puha babapociját gyömöszölte. Ráfújt Boldi hasára, és elmosolyodott, ahogy az öccse visítva nevetett.

Anti a kedvenc dinós pizsijét adta Boldira. Aztán bedugta az ágyba, és elindult kifelé. Persze Anya azt mondta, hogy olvasson mesét is, de a legfontosabb részt így is megcsinálta. Így talán *két* szintet is meg tud még csinálni lefekvés előtt.

Ám ekkor valaki megrántotta a pólóját. Odanézett, és látta, hogy Boldi lemászott az ágyról.

„Maci?” – kérdezte Boldi. Elszaladt a könyves kosarához, és

egy
macis
könyvvél
tért vissza.

„Jaj, Boldi! Dolgom van” – mondta

Anti. Boldi a feje fölé tartotta a könyvet, és nagy barna szemekkel bámult Antira.

Anti nem állta meg vigyorgás nélkül. „Gondolom, szó sem lehet róla, hogy nemet mondjak, igaz? Jól van, na.”

Anti leült Boldi ágára, Boldi pedig a bátyja ölébe kuporodott. Anti kinyitotta a könyvet az első oldalon, és olvasott, miközben

Boldi nekidőlt, és az egyes állatokra mutatva, sorra megnevezte őket: „Tigjisz... ojszajvú... ejefán.”

Amikor befejezte, Anti becsukta a könyvet és betakargatta Boldit. „Jó éjt, Boldi!” – mondta, majd megpuszilta Boldi homlokát, és felállt, hogy kimenjen.

De az ajtó felé menet újra hallotta a vékonyka hangot: „Idebújsz?”

Anti mosolygott. „Oké. Húzódj arrébb. Maradok még egy kicsit.”

Anti a párnára hajtotta a fejét. Ebben a pillanatban nem is igazán vágyott semmi másra. Elmosolyodott, amikor Boldi nagyot ásított, és becsukta a szemét. Most

érezte magát legboldogabbnak egész nap. A játék megvárja. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Tortillák és amigák

Írta: Lindsay Stevens Tanner és Maryssa Dennis

Igaz történet alapján

„Ha egy komor arcot látsz, ne hagyd csak úgy ott, hanem inkább mosolyogj, így felvidíthatod” (Gyermekek énekeskönyve, 128.).

Adriana unatkozott. Szívesen játszott volna az ikertestvérével, Dianával. Csakhogy Diana és Mamá elment a piacra bevásárolni. Adriana felsóhajtott. Nagyon üresnek érezte így a házat. Azt kívánta, bárcsak velük ment volna.

Úgy döntött, átmegy a szomszédba Margaritához. Margaritának felnőtt gyerekei voltak, és olyan volt Adriana számára, mint egy nagymama. Mindig sokat mókáztak együtt.

Adriana kilépett a házból. A nap forrón tűzött le rá, miközben Margarita háza felé sétált. Bedugta a fejét az ajtón. „Margarita, itthon vagy?”

„Sí, a konyhában vagyok” – kiáltotta Margarita. Adriana a konyhaasztal mellett, lehajtott fejjel üldögélve találta. Amikor Adriana belépett, felemelte a fejét.

„Szia, Adriana!” – mondta Margarita. Halványan elmosolyodott, de valahogy szomorúnak tűnt.

„Valami baj van?” – kérdezte Adriana.

Margarita felsóhajtott. „Semmi olyasmi, ami miatt aggódnod kellene.”

„Hogyan tudnám jobb kedvre deríteni?” – gondolta Adriana. Margarita mindig boldognak tűnt, amikor

közösen sütöttek valamit. „Segíthetek neked tortillát készíteni?”

„Pont most készültem el néhányval” – mondta Margarita. Felemelte az egyik konyharuha sarkát, hogy megmutassa az egymásra tornyozott tortillákat.

„Akkor esetleg segíthetek neked tortillát enni?” – kérdezte

Adriana vigyorogva.

Margarita felnevetett. „Hát persze! Hadd melegítsek fel hozzá egy kevés babot.”

Adriana Margarita mellé állt a tűzhely előtt, és egy lábosban feketebabpürét kevergetett. Amikor a bab elkészült, odavitte az asztalhoz. Margarita vitte a tortillákat és a sajtot.

Adriana fogott egy meleg tortillát, és megkente babbal. Aztán rászórta a sajtot. Ínycsiklandóan nézett ki! Adriana már alig várta, hogy beleharapjon. Előtte azonban volt még valami, amit meg akart tenni.

„Margarita, mondhatok egy imát?” – kérdezte Adriana. „Persze.”

Adriana lehunyta a szemét, és keresztbe tette a karját. „Mennyei Atyánk! Köszönjük Neked ezt az ételt. Kérjük, áldd meg, hogy egészségesek és erősek legyünk tőle. És kérlek, hogy segíts Margaritának, amiben csak szüksége van rá. Örülök, hogy a barátom. Jézus Krisztus nevében, ámen.”

Adriana kinyitotta a szemét. Margarita arcán széles – és ezúttal igazi – volt a mosoly. Miközben ettek, az iskoláról és a sportról és könyvekről beszélgettek. Adriana szeretett Margaritával beszélgetni.

Amikor végeztek az evéssel, Adriana átölelte Margaritát. „Köszönöm a hamit. Nagyon jól éreztem magam!”

Margarita is megölelte Adrianát. „Én köszönöm *neked*, Adriana. Szükségem volt ma egy barátira.”

Adriana arca felragyogott. „Örülök, hogy *amigák* vagyunk.”

„Én is örülök, hogy barátok vagyunk – mondta Margarita. – Miért nem viszed haza a megmaradt tortillákat? Én már tele vagyok.”

Adriana egész hazáig szökdécselt. Ő is tele volt – de nem csak tortillával! Tetőtől talpig eltelt barátsággal. ■

A szerzők az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban élnek.

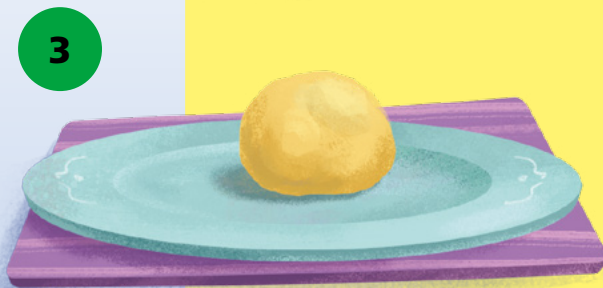
BARÁTSÁG TORTILLÁK

Ezek a kukoricatortillák tökéletesek arra, hogy a barátaitokkal együtt készítsétek el, vagy megkínáljátok őket velük! Ügyeljenek rá, hogy legyen egy felnőtt, aki segít nektek!

300 g masa harina (kukoricaliszt)

3,5 dl forró víz

1. Keverd össze a masa harinát és a forró vizet. Gyúrd puhára a tésztát.
2. Sodorj a tésztából diónyi golyókat. Helyezd mindegyiket egy-egy sütőpapír közé.
3. Egy tányérral vagy tepsivel többször is erősen lapítsd ki a golyókat.
4. Süsd ki a tortillákat egy száraz serpenyőben, közepes lángon. Amikor az egyik oldal a sötétebbé válik, fordítsd meg, és süsd meg a másik oldalát is.
5. Rakd meg babbal és sajttal. Jó étvágyat!

A csoda

Gyengéden ♩ = 68

Szöveg és zene: Shawna Belt Edwards

mp

4 mp

1. Tu - dom, Jé - zus járt a ví - zen, S a
2. Jé - zus meg - halt, hogy meg - vált - son; Meg -

7

vi - hart is le - cse - de - sí - tet - te. Gyó - gyu - lást ho - zott a ke - ze, A
fi - zet - te a bú - ne - im á - rát. Fel - tá - ma - dá - sa át - ad - ta A

11 cresc. mf

bé - na járt, s meg - nyílt a vak sze - me. És öt ke - nyér - ből jól - la - kott öt - e - zer é - he - ző. Meg -
vi - lág leg - na - gyobb a - ján - dé - kát. Ha bűn - bá - na - tot tar - tok, min - dig meg - bo - csát ne - kem, És

cresc. mf

© Shawna Belt Edwards, 2018. All rights reserved.
Erről a dalról készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra.
Ezt a megjegyzést minden másolaton fel kell tüntetni!

15 *f*

halt Ja - i - rus le - á - nya, S fel - tá - masz - tot - ta őt.
egy nap Ő majd fel - e - mel, Hogy Ve - le él - hes - sek.

17

Jé - zus a cso - dák nagy Is - te - ne, Sem - mi nincs, mit meg ne

21

te - het - ne ke - ze. De mind kö - zül, a - mi csak le - he - tett, A leg - szebb

24 1.

cso - da - té - te - le, Hogy sze - re - tett és meg - men - tett.

27 2. *mp* *molto rit.*

tett. Hogy sze - re - tett és meg - men - tett min - ket.

27 *mp* *molto rit.* *p*

Ezt a dalt megnézheted és zenekísérettel el is énekelheted a [children.ids.org](https://www.children.ids.org) oldalon.
Kattints a Music és a Sing-Along Videos feliratokra.

„Bizonyágomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Jó Pásztorunk, aki szeret minket és törődik velünk. Ismer minket, és letette az életét a juhaiért. De él is értünk, és azt szeretné, ha ismernénk Őt, és hitet gyakorolnánk Őbenne. Szeretem és imádom Őt, és mélységesen hálás vagyok Őéért.”

Írta: Dale G. Renlund elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

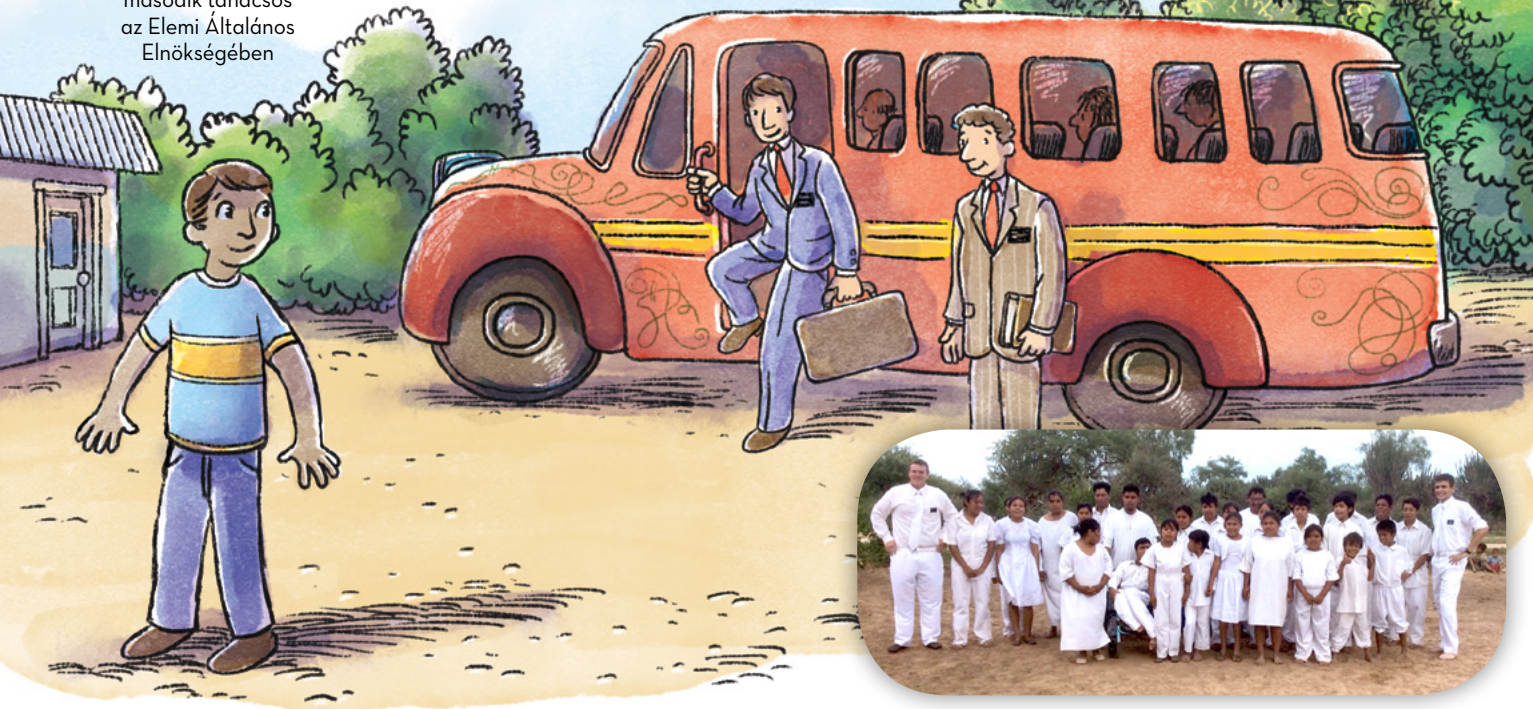
Jó Pásztorunk. Liahóna, 2017. máj. 32., részlet.

Írta: Cristina B. Franco
nőtestvér

második tanácsos
az Elemi Általános
Elnökségében

Mennyei Atya ismer téged

Egy argentin kisvárosban az egyik fa alatt minden vasárnap összegyűlt egy csoport, hogy a szentírásokat olvassák és az evangéliumról tanuljanak. Néhányan közülük az egyház tagjai voltak, de sokan még nem voltak megkeresztelve, és nagyon szerették volna, ha ez megtörténik!

Volt azonban egy kis gond. Messze laktak minden más várostól. Már egy ideje nem látogatott hozzájuk egyetlen egyházi vezető sem.

Aztán eljutott hozzájuk a hír, hogy misszionáriusok érkeztek az egyik városba, amely négy órányira volt tőlük. Közösén összeadták a pénzt, hogy buszjegyet tudjanak venni egyetlen embernek abba a városba, ahol a misszionáriusok voltak. Amikor odaért, a buszpályaudvaron várakozott. Úgy gondolta, hogy ott lesz a legnagyobb valószínűsége annak, hogy rátaláljon a misszionáriusokra.

Néhány órával később meglátott két fiatalembert. A misszionáriusok voltak! Beszámolt nekik az otthoni társairól. Így hát a misszionáriusok és a misszióelnök

megszervezték, hogy ellátogassanak ezekhez az emberekhez.

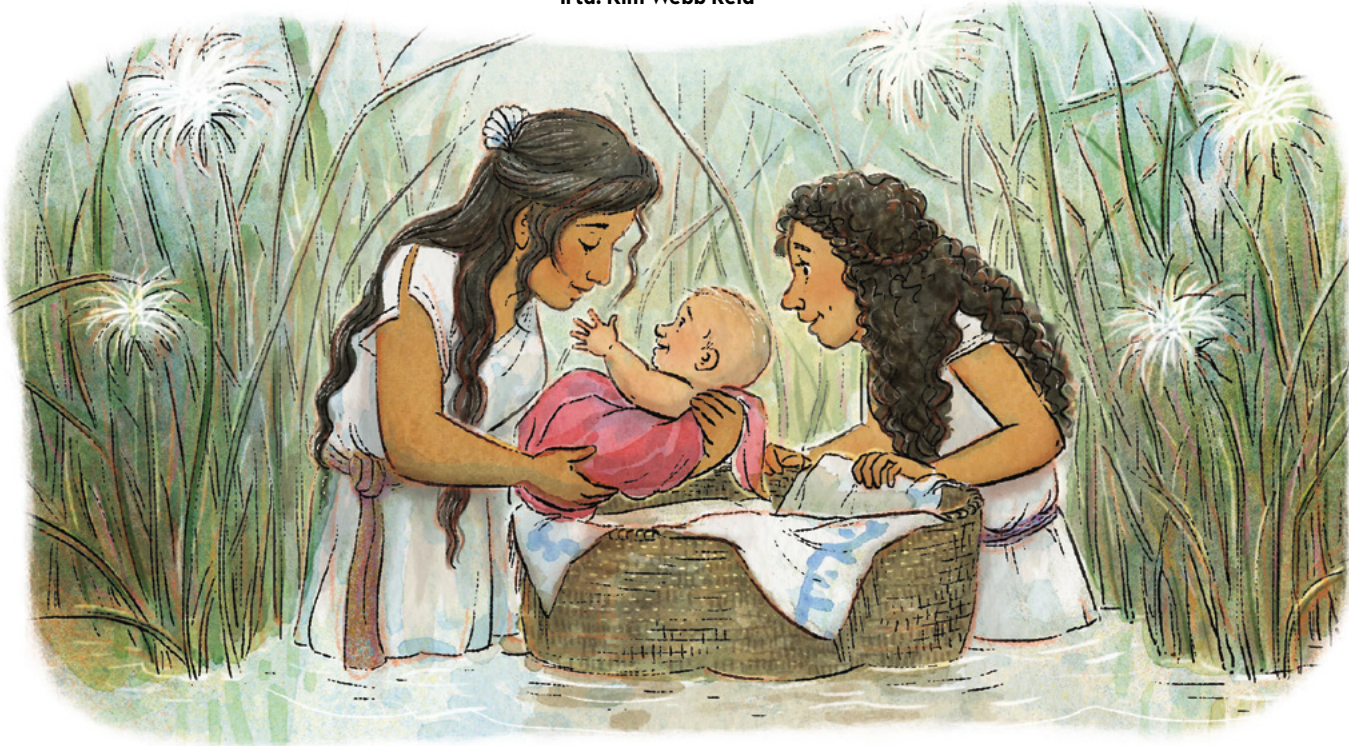
A misszióelnök és a misszionáriusok érkezésének napján sokan gyűltek össze az üdvözlésükre. Immár megkeresztelkedhettek azok, akik még nem voltak megkeresztelve. Miután meghallgatták a tanításokat, készen álltak rá!

A legközelebbi folyó nagyon messze volt, így hát egy kútból szivattyúztak vizet, és feltöltötték vele egy hordozható úszómedencét. Csak a feltöltése három órán át tartott. Összességében 27 nő, férfi és gyermek keresztelkedett meg aznap. Öröm töltötte el őket!

Mennyei Atya tudta, hogy ezek az emberek szeretnének megkeresztelkedni, ezért segített nekik megtalálni a misszionáriusokat. Mennyei Atya téged is ismer. Tudja, hogy hol vagy és ki vagy és mire van szükséged. Hallja és megválaszolja az imáidat. Bármennyire magányosnak érzed is magad, Ő akkor is mindig ott van. Soha nem vagy egyedül. Mindig fordulhatsz Őhozzá. ■

Mózes Istent követi

Írta: Kim Webb Reid

Egy szép napon egy egyiptomi hercegnő héber kisbabát talált egy kosárban. Mózesnek nevezte el, és herceget nevelt belőle.

Amikor Mózes felnőtt, nem tetszett neki, ahogy az egyiptomiak a héberekkel bánnak, akik a rabszolgáik voltak. Amikor Mózes kiállt értük, Egyiptom királya meg akarta ölni őt. Mózesnek el kellett menekülnie. Később Isten azt mondta neki, hogy menjen vissza, és szabadítsa ki az Ő népét.

Mózes megkérte a fáraót, vagyis a királyt, hogy engedje el a héber népet. A fáraó nemet mondott. Isten segített Mózesnek megátkozni az országot, hogy a fáraó meggondolja magát. Legyek, szúnyogok, majd békák árasztották el a vidéket. Végül a fáraó azt mondta, hogy a rabszolgák elmehetnek.

Miután elindultak, a fáraó meggondolta magát, és utánuk küldte a katonáit. Amikor Mózes a Vörös-tengerhez érkezett, Isten száraz ösvényt készített a tengeren keresztül, hogy elmenekülhessenek.

Isten átadta Mózesnek a tízparancsolatot. Mózes ezeket megtanította a népnek, miközben a megígért föld felé vándoroltak. Végre biztonságban voltak és szabadok voltak!

Én is lehetek olyan, mint Mózes. Követhetem a parancsolatokat. Isten segíteni fog nekem, amikor kiállok azokért, akiknek segítségre van szükségük. ■

A 2 Mózes 2–34 alapján.

Béketeremtő lehetek

M. Russell Ballard
elnök

a Tizenkét Apostol
Kvórumának
ügyvezető elnöke

A MI SABBATNAPI SZENTÉLYÜNK

*Ha úgy kezdünk el gondolni a kápolnára,
mint a hit és az odaadás úrvacsorai gyűlésre
szolgáló szentélyére, akkor mindannyian
megáldatunk.*

Az úrvacsorai gyűlés csodás és dicső alkalom. Amikor belépünk a kápolnába és felkészülünk az úrvacsora magunkhoz vételére, olyankor gondoljunk úgy magunkra, mintha egy szentélyben lennénk – egy olyan szent és különleges helyen, ahol Krisztusról, valamint az Ő nagy és dicsőséges küldetéséről elmélkedhetünk. Félretesszük a világ dolgait, és ehelyett olyasmin gondolkodunk, ami örökkévaló. Félre kell tennünk a mobiltelefonjainkat, és Jézus Krisztusról, az élő Isten Fiáról kell elgondolkodnunk.

Ez mindössze 70 percet tesz ki hetente, melynek során a Szabadító iránti szeretetünkre összpontosítunk. Ha úgy kezdünk el gondolni a kápolnára, mint a hit és az odaadás

úrvacsorai gyűlésre szolgáló szentélyére, akkor mindannyian megáldatunk.

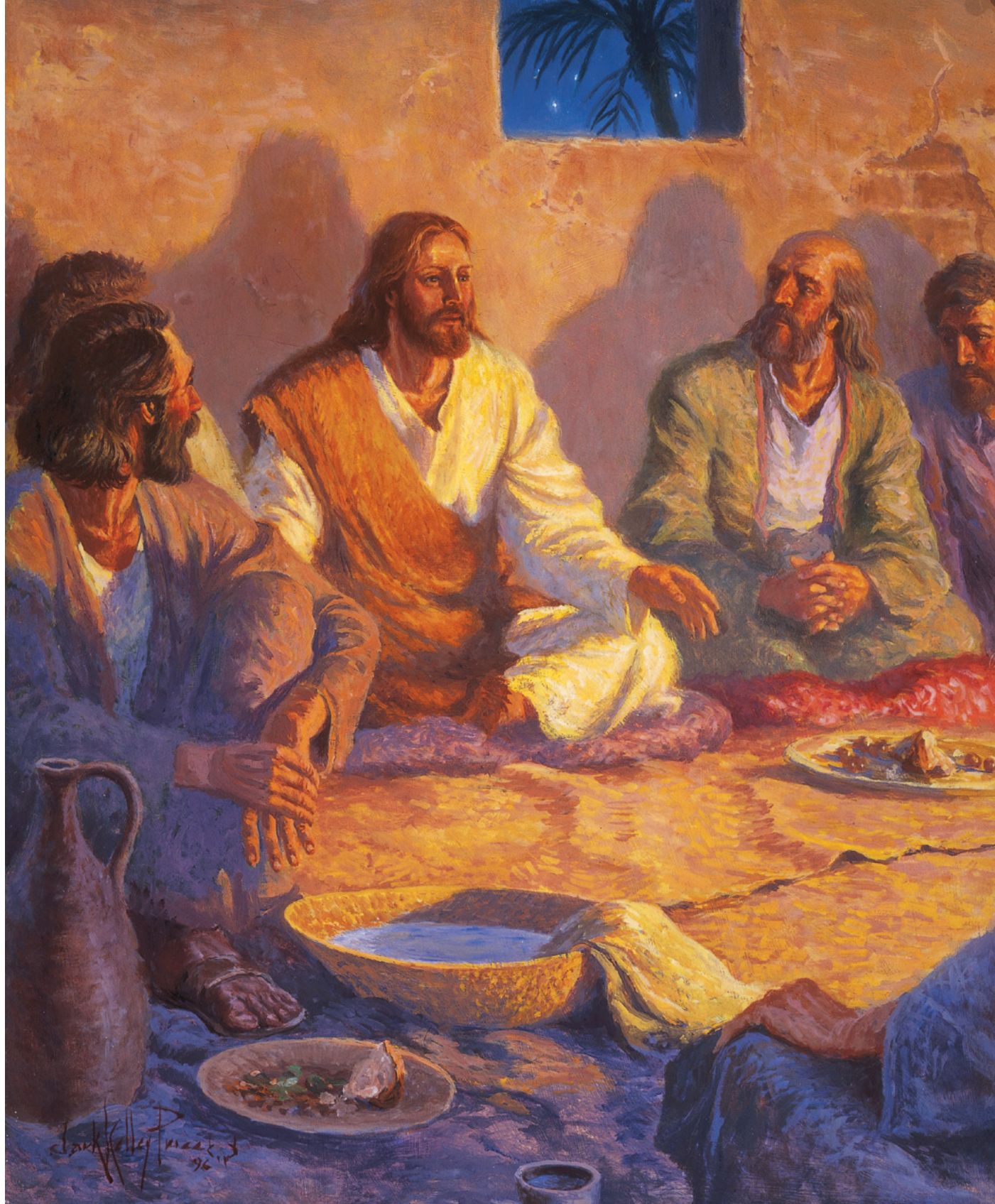
Isten királyságának építésében nem tudok semmi fontosabbat elképzelni annál, mint hogy egy olyan, jól előkészített úrvacsorai gyűlésünk legyen, ahol a beszélők Krisztusról beszélnek, Krisztusról tesznek bizonyosságot, és megosztják az apostolok és próféták szentírásbeli vagy más forrásokban található bizonyosságait.

Egyházként állandóan a szombatnapra összpontosítunk. Fejlődünk, de még nem tartunk ott, ahol kellene. Addig fogjuk fenntartani az erőfeszítéseinket,

amíg minden egyháztag és misszionárius lelkileg annyira nekibuzdul a szombatnapi istenimádat során, hogy azt mondja a szomszédainak, az érdeklődőknek és a rokonainak: „Jöjj és lásd! Gyere, és imádd velünk Istent!” Ide akarunk eljutni.

Ha egyházként mindannyian megtennénk ezt, akkor azok, akik elfogadják a meghívásunkat, hogy „jöjjenek és lássanak”, átéreznék Jézus Krisztus visszaállított egyháza üzenetének erejét. Miközben velünk imádják Istent az úrvacsorai gyűléseinken, a szívük nem marad érintetlen, és felgyullad szívükben és elméjükben az evangélium világossága. ■

A "The Chapel: Our Sabbath Sanctuary" [A kápolna: a mi szombatnapi szentélyünk] alapján. Lásd prophets.lds.org.

CLARK KELLEY PRICE
AZ UTOLSÓ VACSORA
CÍMŰ FESTMÉNYE

„És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. [...]

És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszégé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremlében, mely ti érettetek kiontatik” (Lukács 22:14, 19–20)

FIATAL FELNÖTTEKNEK

A KITARTÁS KÉNYES EGYENSÚLYA

*Ennek a három tantételnek
a követése segíthet, hogy ne
csupán kitartsunk, de „mindvégig
élvezhessük” is az utazást.*

44

18 ÉVESEKNEK

**MIHEZ KEZDJEK
A FIATALOKNAK
SZÓLÓ
PROGRAMOK
UTÁN?**

50

FIATALOKNAK

**ÍGY FEJLESZD AZ
AJÁNDÉKAIDAT**

63

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK

JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

